

Каприз

РОМАНИ ЗА СТРАСТНАТА ЛЮБОВ

ХЕЛЪН
МИТЕРМАЙЕР

ОТВЛЕЧЕНА
от
олтара

ХЕЛЪН МИТЕРМАЙЪР ОТВЛЕЧЕНА ОТ ОЛТАРА

Превод: Йорданка Егова

chitanka.info

Те са разведени. Джейсън обаче е единственият мъж, който събужда страстта на Дебора. Спомените за брачните нощи са сладки и мъчителни. Нима ще се омъжи за друг? Дебора твърдо е решила. Но в неделната утрин на сватбата тя е отвлечена от олтара — от Джейсън, бившия ѝ съпруг.

I

Дебора беше сигурна, че ще види отново високия рус мъж. От една седмица той идваше всеки ден. Беше се сблъскала с него — веднъж, когато бързаше за лекция по психология. Той я бе хванал за момент и ѝ се беше усмихнал.

— По-леко, малката! За къде сте се забързали?

— Не съм малката! Висока съм метър шестдесет и пет и добрата си фигура дължа на спорта — Дебора се опита да се отскубне от него, но трябваше да признае, че докосването на ръцете на непознатия мъж предизвика у нея приятно чувство.

— Сладко същество сте вие! — той я притегли към себе си.

— Не, пуснете ме вече! Ще закъснея!

Той се беше засмял и бе я пуснал. „Пак ще се видим!“ — бе извикал след нея. И удържа на думата си. От една седмица идваше всеки ден.

Когато вчера я попита дали иска да излезе с него, Дебора се съгласи по много глупав начин. Но сега бе решила да откаже уговорката. Не искаше да я вземе от студентското общежитие.

Дебора чакаше пред зала „О’Конър“, но той не се появяваше. Нервно се оглеждаше на всички страни. Как беше, ѝ хрумнала тази налудничава идея да приеме поканата? Как можеше да излезе с мъж, на когото не знаеше дори името!

Той не дойде и Дебора се върна в общежитието.

Точно в седем часа се почука на вратата.

Беше той! Висок, рус, добре изглеждащ мъж, със сияеща усмивка. Дебора го изгледа скришом. Беше облякъл светли дънки и спортно яке. За щастие и тя се беше облякла небрежно.

Той се усмихна, хвана я за ръка и я отведе към ниското ферари. Група любопитни студенти се бяха събрали около колата. Докато отваряше вратата на Дебора, той им отговори на няколко въпроса. После заобиколи колата и се качи.

— Надявам се, че харесвате японската кухня.

— О, да, много — Дебора го погледна и се смути, когато той отвърна на погледа ѝ. — Къде ще вечеряме?

— Вкъщи — той запали мотора, бързо зави наляво и насочи колата към централната улица.

— Спрете! — Дебора сложи ръка на вратата. — Мислех, че ще вечеряме в някой ресторант.

— Без паника! Свалете ръка от вратата и престанете да си въобразявате, че съм лошият прелъстител от приказките на майка ви. Моят готвач е фантастичен специалист по японската кухня.

— Не на моята майка, а на моя брат! — извика Дебора.

Тя изведнъж осъзна, че беше се качила в колата на съвсем непознат мъж и дори не му знаеше името.

— Какво? — попита той изненадан. — Вие сте очарователно момиче, а се държите глупаво. Какво искате да кажете с „моя брат“?

— Моят брат ме е предупреждавал за прелъстителите на момичета, а не моята майка. Но всъщност как се казвате?

Той избухна в смях.

— Казвам се Джейсън Лейтърп. И естествено ще искате да знаете с какво се занимавам. Моята строителна фирма действа в момента на територията на Лейнпорт.

— Да, разбирам. Вие сте строителен инженер или нещо подобно.

Дебора се облегна на меката седалка и с интерес заслуша думите на Джейсън, който разказваше за работата на фирмата. Гласът му беше плътен и звучен и Дебора би го слушала с часове.

Малко преди края на града той насочи колата към паркинга пред голяма къща. Стратфорд беше малко достъпен квартал. Дебора не би могла и да мечтае да дойде тук на гости. Джейсън паркира колата в подземния гараж, после се качиха на асансьора. На една от вратите на най-горния етаж стоеше неговото име. Джейсън отвори и заедно влязоха в луксозно обзаведено антре.

Еlegantният японец вече ги чакаше. Костюмът и обувките му бяха черни като косата и превръзката на едното око. Той се усмихна дружелюбно на Дебора.

— Добър вечер — поздрави без никакъв акцент. — Роден съм в Калифорния и на състезание с коли загубих едното си око. В десния си крак имам игла и готвя с удоволствие.

Дебора го гледаше с отворена уста.

Джейсън се засмя и я хвана за ръката.

— Той има ужасни маниери, но ни свързва старо приятелство от училище. Освен това знае много неща за мене, за да се освободя от него. Дебора Паркър, това е Джим Сагава.

Доброто настроение на двамата мъже се предаде и на Дебора.

— Е — каза Джим, — трябва да те оставя сам с тази скучна, но чудно хубава млада дама. Надявам се, че ще хареса вечерята ти.

Той щракна с пръсти, а Дебора се засмя.

— Само не го насърчавайте! — пошепна ѝ Джейсън на ухото. Дъхът му беше горещ. — Хм, ухаеете на хубаво!

— Благодаря! — тя преглътна и се отдръпна малко. — Шалимар. Брат ми го подари.

— Явно сте много привързана към брат си — Джейсън я въведе във всекидневната. Лампа от тавана осветяваше бар от масивно дъбово дърво. — Какво желаете да пиете?

— Аз... да — един Манхатън, моля.

Дебора се надяваше коктейлът да ѝ хареса. Не се сети за друго питие. Джейсън я погледна.

— Сигурна ли сте?

Тя кимна.

— Да.

Той направи коктейла.

— Аз лично нямам предпочитание към Манхатън — погледна я въпросително, когато ѝ подаде чашата. — Надявам се да ви хареса.

Дебора се усмихна и вдигна чашата.

— Наздраве! — тя опита внимателно една глътка от кафявата течност и започна, да кашля. Очите ѝ се навлажниха.

— Добър е — каза с пресипнал глас. Дано не разбереше, че пие за първи път Манхатън.

Джейсън се обърна, със смях. Той си наля уиски в чаша с лед. Дебора седеше на светлото меко канапе до камината. Харесаха ѝ свежите тонове и обзаведената с вкус всекидневна. Когато Джейсън седна до нея, тя се отдръпна малко настрани. Той я погледна, после разклати разсеяно леда в чашата.

— Най обичам ирландско уиски — каза Джейсън. — Понякога пия и бира. Стар навик от студентските години.

— В кой университет сте учили?

— В Харвард.

— Ооо.

Дебора замълча. Не знаеше какво да говори и се чувстваше още по-несигурна. Когато Джим съобщи, че вечерята е готова, тя с облекчение си пое дъх.

В столовата Джейсън седна срещу нея. Най-добре би било, ако и Джим присъстваше на вечерята. Но той само се поклонил с усмивка, каза:

— Беше ми много приятно да се запознаем, Дебора — и изчезна.

— Не се притеснявайте, Дебора — Джейсън ѝ намигна. — Нямам намерение да ви нападам.

Той ѝ подаде купата с димящия задушен зеленчук, а в чинията сложи едри скариди и тънко нарязано филе.

Яденето беше фантастично, но на Дебора ѝ беше трудно да се наслаждава истински на изисканите лакомства, приготвени с толкова любов от Джим. Тя правеше комплименти на готвача и говореше за времето — в момента нищо друго не ѝ идваше на ум. Никога не беше се чувствала толкова безпомощна.

След пищната вечеря взеха чашите със зелен японски чай и отидоха във всекидневната. Джейсън остави чашата на масата и се насочи към нея. Тя отстъпи инстинктивно крачка назад.

— Спокойно, Дебора! — той взе ръката ѝ. — Защо се страхувате от мене? Нищо лошо няма да ви направя. Не съм толкова обезумял.

Джейсън пое дълбоко въздух и я притегли към себе си. Сега той говореше съвсем тихо.

— Косата ви ухае! Изобщо цялата ухае!

— Благодаря.

Дебора усети бързото пулсиране на сърцето си. Тя се опита да избегне погледа му, но събра кураж и погледна в зелените му очи. Тръпки полазиха по гърба ѝ.

— Ще ме подлудиш! — чу го да шепне. Усети горещия му дъх върху устните си. — Ти си чудесна!

— Благодаря — повтори. Изстена, когато той силно притисна тялото ѝ и започна да я целува, най-напред нежно, а после все по-страстно.

Дебора беше на път да изгуби контрол върху себе си. Трябваше да се опита да го отклони по някакъв начин. Внезапно извърна лицето

си настрани.

— Обичате ли музика? — попита задъхано.

Джейсън се отдръпна от нея и я погледна с насмешка.

— Да, естествено. Какво ще кажете за една песен на Линда Ронстад?

— Добре.

Дебора усети кожата ѝ да настръхва, когато се разнесе приглушеният глас на певицата. Тя знаеше песента за страстната любов и често беше я слушала, но сега, когато беше заедно с Джейсън, думите придобиваха съвсем ново значение.

— Казах ти да не се страхуваш. Няма да направя нищо, което не желаеш, но ще опитам да те накарам да се влюбиш в мене — той целуна Дебора нежно по тила и пулсът ѝ отново забушува.

— Сигурно няма да ми повярваш, че при първа среща никога не целувам — каза тя тихо и както ѝ се стори — неубедително.

Джейсън ѝ се усмихна и бавно разкопча най-горното копче на роклята ѝ.

— Радвам се да чуя тези думи, но подобен проблем никога вече няма да те занимава.

— Нима? — тя усети ръката му върху гърдата си, а другата му ръка продължи да разкопчава копчетата.

— Не — подчерта той, — защото никога вече няма да излезеш с друг мъж.

Той съблече внимателно роклята и погледът му се плъзна по горната част на тялото ѝ.

Дебора стоеше като вцепенена. Тя знаеше, че трябва да скочи, да избяга от стаята и да забрави Джейсън завинаги. Така щеше да я посъветва и брат ѝ. Но точно това не искаше сега.

— Никой мъж, освен мене няма да има достъп до тази картина! — той погледна лицето ѝ и очите му сякаш потъмняха. — Искам те, Дебора, но ти си още много млада. Ще те изчакам известно време, но не дълго.

Той говореше тихо и я съзерцаваше с поглед, изпълнен с желание.

Този страстен поглед изплаши Дебора, но само за секунда — тя протегна ръце и каза:

— Няма нужда да чакаш.

В този момент тя разбра какво означаваше това. Нежностите и целувките на момчетата, с които беше излизала, не ѝ бяха доставяли особено удоволствие, но сега в нея се пробуди желанието. Тя искаше да знае всички тези неща, за крито другите студентки шепнешком разказваха. Искаше да ги изживее с Джейсън.

— Не, този път не — предпазливо я погали по косата. — Аз също искам колкото тебе, но ще изчакаме.

— Много си властен. Известно ли ти е това? — тя го целуна и той страстно отвърна на целувката ѝ.

Джейсън се засмя, но гласът му трепереше. Дебора едва сега разбра какво означава да е жена. Преди да беше казала нещо, той ѝ облече роклята и се обърна.

— Ще те закарам вкъщи, малката — каза той твърдо. — Утре ще вечеряме отново тук.

Дебора беше абсолютно, сигурна, че на следващата вечер той ще я обладае. Но той не го направи, напротив, по-скоро се държа хладно и отблъскващо. Когато се върна в общежитието, тя реши, че повече няма да го види. Отваряйки вратата на колата, Джейсън я хвана нежно за ръката и прошепна едва чуто:

— Утре през нощта.

После се качи във ферарито и изчезна в тъмнината.

На петата вечер, когато отново се срещнаха, беше петък. Дебора беше влюбена до уши в Джейсън. Ядеше като птиче, спеше лошо и се чувстваше болна и нещастна, когато той не беше при нея. По време на лекциите ѝ беше трудно да се концентрира. Беше щастлива само тогава, когато седеше в аудиторията, от чиито прозорци се виждаше строежът на Джейсън. Дебора копнееше за часовете в това помещение, защото така се чувстваше по-близо до любимия.

Съквартирантката ѝ по стая Марси и другите студентки бяха отишли на лекция, когато Дебора започна да се облича. Колежките ѝ вече не я питаха какво ще прави, защото всеки път отговорът беше един и същ.

Най-после дойде моментът. Дебора извади от шкафа черната копринена рокля, която ѝ бяха купили в Ню Йорк нейните родители и брат ѝ Дев. Снаха ѝ Санди също беше участвала в покупката. Те се колебаха дълго, понеже решиха, че не е съвсем подходяща за младото момиче. Най-накрая Санди се намеси с думите: „Тази рокля е точно

като за Дебора!“ Дев изглеждаше доста скептичен, когато Дебора пробваше роклята. Полата имаше странични шлицове, които разкриваха дългите ѝ стройни крака. Горната част загатваше закръглените ѝ гърди и тънката талия.

Дебора се огледа в тясното огледало на стенния шкаф. Тя беше доволна от това, което видя. Дали Джейсън щеше да я хареса? За първи път се обличаше за него. Изглеждаше особено женствена в елегантните вечерни обувки с висок ток. Когато мислеше за Джейсън, сърцето и биеше лудо. Той беше висок един и деветдесет и откакто го беше видяла, Дебора мечтаеше за широките му плещи, за тесния му ханш и мускулестото му тяло, за очите му и устата — за всичко, което беше Джейсън. Дебора се сепна, когато се почука на вратата.

Преди да отвори, тя пое два пъти дълбоко въздух.

Джейсън се беше облегал на вратата, гледаше я и мълчеше. Дебора нервничеше. Най-после я попита:

— Готова ли си? Тази вечер искам да вечеряме навън и е добре, че си се наконтвила така.

— Така ли? — попита тя разочарована. Това ли беше единственото, което имаше да ѝ каже? Беше положила толкова усилия да се подготви за тази вечер.

Отидоха в един кънтри клуб. На паркинга имаше кадилаци, линкълни и няколко ролс-ройса. Джейсън разговаряше непринудено с хората — както с портиерите, така и с гостите на заведението. Но представи Дебора на малцина познати. Това накърни честолюбието ѝ, тя се почувства нещастна и това не ѝ позволи да се наслади на хубавата вечеря и чудесното бяло вино. Когато им поднесоха кафето, ѝ стана ясно. Това беше последната ѝ вечер с Джейсън. Не можеше да бъде влюбена в мъж, който през цялото време изобщо не ѝ обръщаше внимание!

Докато Джейсън плащаше, Дебора стана бързо и ядосана отиде при колата.

— По-бавно, малката! — Той я настигна и я хвана за лакътя.

— Вече ти казах, че не съм „малката“ — Дебора стоеше до колата, без да поглежда Джейсън.

— Зная, че си висока един и шестдесет и пет и добрата си фигура дължиш на спорта — той ѝ отвори да се качи, после заобиколи и седна зад волана. — Кажи ми защо си толкова ядосана?

— Моля те, закарай ме вкъщи! — гласът ѝ прозвуча високо и остро.

Джейсън я погледна безмълвно. Вдигна рамене и запали колата. Пътуваха по тясна странична улица.

— Кажи ми сега какво има?

— Не!

Дебора сви юмруци. Би го ударила задето той не я обичаше. Защо не послуша брат си! Никога вече няма да се доверява на мъж. Дано скоро стигнат. Ще слезе и ще изчезне в общежитието, без да каже нито дума.

Когато изведнъж стана тъмно, тя разбра, че са в подземния гараж на Джейсън.

— Какво си намислил? — попита го. — Върни ме вкъщи!

— Добре — той загаси мотора. — Най-напред ми кажи какво има? — Джейсън отвори вратата на колата и се обърна към седящата Дебора. — Ще слезеш ли сама или ще трябва да те взема на ръце?

— Мога да ти го кажа тук, в колата. Не е необходимо да слизам.

— Дебора! — той протегна ръце към нея.

— Добре! — тя отстъпи. — Ще слеза, но след това веднага ще се върнем! — опита се да се освободи от ръката му, която беше сложил на талията ѝ. — Остави ме, Джейсън мога сама да вървя!

Дебора пламтеше от яд, когато стигнаха до асансьора. Беше толкова разгневена, че ѝ се искаше да го наругае, но не успя. Джейсън я притегли към себе си. Тя чуваше ударите на сърцето му и преди да разбере какво става, той я целуна силно и страстно. Кръвта силно забушува във вените ѝ, стана ѝ горещо, зави ѝ се свят. Когато Джейсън вдигна глава, Дебора въздъхна и се вкопчи в него.

— Няма да те пусна вече да си ходиш! — гласът му беше категоричен, но той се усмихна.

Асансьорът спря. Джейсън отключи вратата на апартамента си.

— Да видим какво има в хладилника. Ти почти не докосна вечерята. Макар че Джим не би те пуснал в кухнята.

Дебора се опита да влезе в тон с неговото настроение, въпреки че от възбуда не можеше да говори.

— В момента Джим е в Калифорния, на гости на семейството си. Преместиха се там от Бостън, защото баща му страда от астма.

Дебора се наведе, за да може да види какво има в хладилника.

— Трябвала е да се премести в Ню Йорк. Там въздухът е много чист.

Джейсън вдигна глава и се ухили.

— Какво? Нима снегът, мъглата и бурите са много здравословни?

Дебора пое дълбоко въздух.

— Не се подигравай с моя щат, ти, масчусет... масачус... как се наричат хората, които живеят там?

— Бостънци — обясни той и захапа ябълка. — Това е добре за зъбите.

Хвърли ѝ една и включи кафеварката. Когато Дебора видя как Джейсън реже хрупкави филии бял хляб, апетитът ѝ се изостри. Тя се наведе и взе от хладилника буркан с ягодов конфитюр.

Седнаха до кухненската маса. Дебора ядеше сандвичи, а Джейсън се подсмиваше.

— Знаех, че си гладна — после наля кафето.

— Вече не съм! — Дебора се облегна.

Джейсън нареди съдовете в миялната машина.

— Сега ще пием вино и ще ми кажеш защо си сърдита — той я хвана за ръка и я заведе във всекидневната. Наля виното и седна на канапето до нея. Прегърна я и я притегли към себе си. — Така, малката. Кажи ми. Какво всъщност се е случило?

С най-голямо удоволствие Дебора би му казала да върви по дяволите. Вместо това изтърси:

— Мислиш не забелязвам, че съм ти напълно безразлична. Никога повече няма да изляза с тебе.

Сега се почувства по-добре. Защо ѝ беше толкова трудно да изкаже тези думи?

Джейсън пое дълбоко въздух. Взе чашата с виното от ръката ѝ и я постави на масата.

— Какво говориш? Всичко друго, но не е безразлична. Полагам усилия да не действам прибързано — той сложи ръка под брадичката ѝ и се облегна назад, за да може тя да види очите му. — Още си много млада, не искам да ти причиня болка.

Дебора помълча известно време, докато премисли думите му, след това въздъхна с облекчение.

— Но, Джейсън, ти ми причиняваш по-голяма болка, когато не ми обръщаш внимание.

— Дебора, аз вече ти казах, че...

— Шшт, не казвай нищо — бавно, без да сваля поглед от лицето му, Дебора се приближи към него. — Целуни ме, Джейсън! — тя обви шията му с ръце и почувства ускореното му дишане.

Затвори очи и когато устните му докоснаха нейните, изстена. Целувката му беше нежна, но когато Дебора искаше да му отвърне, той се освободи от нея.

— Дебора. Любима. Не.

— Да! — тя разкопча ризата му и започна да гали гърдите му. Никога не беше мислила, че тялото на мъж може да бъде толкова привлекателно.

Дебора притаи дъх:

— Хубав си! — каза импулсивно и се усмихна, когато Джейсън се изчерви.

— На мъж не се казва, че е хубав — Джейсън се засмя. Погали бузата й. — Знаеш ли как ми действаш ти, малка вещице? Знаеш ли какво предизвикват твоите думи? — хвана ръцете й, но след енергичния й протест ги пусна. — Дебора, още си млада. Да почакаме, докато твоето възпитание бъде завършено.

— Това няма никаква връзка с моето възпитание — каза Дебора съвсем сериозно. Тя се наведе над Джейсън и го притисна към възглавниците.

— Може би това ще се отрази положително на моето развитие — играейки с език, тя докосваше устните му. — Ако все пак искаш най-напред да събера в Лейнпорт достатъчно опит, преди да се нахвърля върху големия Джейсън Лейтърп, тогава...

Изведнъж стаята се завъртя. Джейсън скочи, грабна Дебора на ръце и я погледна в очите.

— Не го казвай! — предупреди я той със заплашителен глас — Аз ще ти бъда единственият опит!

— Добре, готова съм тогава!

— Дебора. О, Дебора! — Джейсън я прегърна и стана, понесъл я на ръце.

Тя се взираше в напрегнатото му лице, когато я сложи в огромното легло. Покривките бяха черни — от алпака, а долните чаршафи и калъфите на възглавниците — в кремаво.

Джейсън спря пред леглото и съблече останалото. Панталонът, коланът и слипът паднаха на пода. Очите му блестяха от напрежение. Той коленичи до нея в леглото, голото му тяло се движеше в светлината на нощната лампа.

— Сега ще те съблека, моя малка вещице — каза той. — Най-после ще те освободя от тази рокля, която тази вечер ме подлуди — хвърли роклята на пода. — А сега е ред на твоите бикини. О, Дебора.

Джейсън притаи дъх. Дебора лежеше пред него гола.

Стана ѝ горещо, когато видя погледа му. Как ще стане това, което трябваше да се случи между тях?

— Джейсън? — гласът ѝ трепереше.

На Джейсън му се струваше, че се събужда от сън. Той се наведе над нея.

— Ти си дяволски хубава, Дебора. А сега ми принадлежиш.

Целуваше я така, както никой не го беше правил досега с нея. Когато освободи устните си от нейните, ръцете му започнаха да откриват тялото ѝ.

Ласките му бяха нежни и енергични. Кулминацията за Дебора настъпи, когато Джейсън проникна в нея. За момент ѝ причини болка, но след това ги облада чувството, че са едно цяло. Изведнъж чу ясен глас да назовава името му и беше изненадана, че е собственият ѝ глас. Да можеше този момент да няма край! Когато Джейсън се освободи, тя остана да лежи неподвижна, щастлива и изтощена. До слуха ѝ стигна загадъчният му шепот:

— Обичам те, Дебора. Веднага ще склучим брак.

Дебора отвори широко очи от изненада.

— Не е необходимо да склучваме брак!

— Да, да, ще го направим. Нямах шанс да се измъкнеш — Джейсън се подпря на лакти и я погледна. — Нима не искаш да се омъжиш за мене?

— Напротив, искам, но още следвам!

— Ще продължиш да учиш. Така ще подредя нещата, че да живея тук до твоето дипломиране — той нежно погали бузата ѝ. — Причиних ли ти болка, малката ми?

— Само за момент — Дебора се усмихна и го привлече към себе си. Лицата им бяха на сантиметър едно от друго. — Всичко останало беше чудесно — тя го целуна по върха на носа. — Значи това е, за

което мечтаят другите момичета! — Дебора се засмя. — Трябвало е по-рано да пробвам.

— Не! В никакъв случай! — Джейсън отвърна на усмивката ѝ, но погледът му остана сериозен. — Аз съм първият и последният ти мъж, любима! Естествено, ти ще събереш още много опит, за да ти доставя любовта още по-голямо удоволствие, но партньорът ще бъде винаги само аз!

Той отново се наведе над нея и целуна гърдите ѝ.

— Обичам тялото ти!

— Забелязах вече.

— Умно момиче си ти — призна той. — Добре е, че си научила нещо в университета.

— Това в момента учебен час ли е? — Дебора намигна на Джейсън.

— Най-добрият, който си имала досега.

Дебора се събуди от детските викове. Беше потънала в пот и сълзи се стичаха по бузите ѝ. Отново чуваше плача на децата. От един месец, откакто те бяха при нея, непрекъснато сънуваха загиналите си родители. Оттогава и Дебора сънуваше много често Джейсън.

„Не, не, не!“ — стана и облече пенъоара си. „Не бива да сънувам повече Джейсън!“ Отиде в коридора и извика на децата.

— Идвам! Всичко е наред, идвам! — „Ще ги закрилям и ще се грижа за тях“, закле се тя. Прегърна треперещите деца и започна да ги целува. — Всичко е наред. Сега сме заедно и сме едно семейство.

„Аз съм жена на двадесет и седем години“, помисли тя. — „Не съм вече осемнадесетгодишната студентка. Мога и ще се грижа за това семейство!“

II

Дебора седеше със скръстени ръце и слушаше внимателно адвоката. Уилсън Чеймбърс ѝ подаде оформените документи за наставничеството над трите деца и малкото завещание от загиналите родители. Дебора въздъхна и кимна. Едва сега при адвоката ѝ стана ясно какво означаваше това. Нямахме вече никога да види брат си и снаха си.

Вдигна поглед, когато Уилсън се обърна към нея.

— Благодаря, добре съм.

Тя си спомни, че същия Уилсън беше обявил развода ѝ с Джейсън и остана много учуден, че Дебора отказа предложената великодушна издръжка от бившия си съпруг. Тя се опита да се усмихне, когато Уилсън Чеймбърс я погледна загрижен.

Как можеше да си помисли, че тя ще приеме пари от Джейсън. Все едно е заплащане на изминалите брачни години. Дебора беше убедена, че никога няма да се омъжи след развода с Джейсън. Сега, шест месеца по-късно, трябваше да се поправи. Най-същественото за нея беше сега да се концентрира върху това, което за момента беше най-важно. Спомените си ще да остави за идните времена.

— Мислите ли, че в чакалнята децата се чувстват добре?

— Естествено, Дебора. Госпожа Шулц се отнася с тях като майка.

Дебора кимна и вдигна завещанието от скута си.

— Значи Дев иска децата да израснат в Лейнпорт, а не в града?

Уилсън кимна и тя въздъхна дълбоко.

Изведнъж се сети за брачното предложение на Жерард Холдън. Мислеше да го отхвърли, тъй като кандидатът не можеше да се сравнява с Джейсън.

Дебора поклати ядосана глава. Защо мислите ѝ непрекъснато се връщаха към Джейсън?

— Естествено, за вас ще е трудно да отгледате сама трите деца — каза Уилсън и погледна Дебора съчувствено. — Особено след като

децата се бяха привързали към осиновителите си — Уилсън се изкашля, изчисти очилата си и се усмихна. — Вярвате ли наистина, че ще можете сама да отгледате три корейски деца?

Дебора кимна.

— Вече ги обичам и за малкото време, откакто сме заедно, се сблизихме много. Може ли сега да влязат?

— Да, ние сме готови.

Адвокатът отиде до вратата, отвори я и с жест покани децата. Те влязоха едно след друго и изтичаха при Дебора, която ги прегърна и целуна.

Доволен, Уилсън наблюдаваше тази мила сцена.

— Децата може би ще ви помогнат да запълните празнотата в живота си след развода.

Дебора избегна погледа му.

— Тази част от живота ми свърши — тя обърна очи към децата. — Това е моят живот сега. Това е всичко, от което се нуждая, ние сме едно семейство. Ще си помагаме взаимно, нали?

Децата кимнаха със сериозни лица.

— Виждате ли? — Дебора потърси погледа на Уилсън и стана с малката Сара на ръце.

Адвокатът се намръщи.

— Отслабнали сте още повече, откакто ви видях последния път.

— Глупости! Така или иначе трябваше да пазя диета.

Дебора знаеше разбира се, че е отслабнала. Но след развода и самолетната катастрофа, в която бяха загинали Дев и Санди, не можеше да се храни. Всяко ядене будеше в нея страх от задушаване. Месеци вече тя живееше само с чай и сокове. Пълничкото ѝ тяло се беше стопило. Бузите ѝ бяха хлътнали, сините ѝ очи на слабото лице изглеждаха още по-големи. Тънката ѝ талия можеше да се обхване с две ръце, а ханшът ѝ беше станал като на момче.

Тя подхвана малкото момиченце с една ръка, за да подаде на Уилсън другата.

— Благодаря ви за всичко, което направихте. И не се тревожете за нас, ще се оправим. Заповядайте някой път на вечеря с Мади! Сега, когато дните стават дълги, можем да седнем навън.

Петгодишната Кимбърли и тригодишната Сара хванаха ръцете на Дебора и всичко заедно напуснаха кантората на адвоката. Лий, който

носеше името на дядо си по майчина линия — южноамериканец — вървеше естествено сам, горд млад мъж на седем години.

Дебора се усмихна, когато децата се качваха в колата. Беше интересно, че, имената на Ким и Лий звучаха като ориенталски. Никой не можеше да подозира, че те носеха имена на типични американци като Лий Калхоун и Кимбърли Дюрант.

Преди да запали мотора, Дебора се обърна към децата:

— Не се познаваме много добре, защото вие живяхте дълго в Япония, но ще станем приятели. Знаете ли, аз вече много ви обичам. Вие сте всичко, което ми остана от Дев и Санди — очите ѝ плувнаха в сълзи, когато и трите деца я погледнаха строго и тъжно. Дебора беше решила да не ги лъже, че един ден родителите им ще се върнат. — Ще ни бъде много трудно, но заедно ще се борим и няма да разочароваме мама и татко, нали?

— Не, няма — каза Лий като най-голям, а малките момиченца се държаха за ръце и гледаха Дебора. — Ще ти помагаме, Деби.

За вечеря Дебора приготви лазаня. Тя се радваше, че децата ядоха с голям апетит. На нея също ѝ беше вкусно повече от всякога.

След яденето тя попита децата дали не искат да поиграят навън на поляната. Зелената площ беше част от имението, което Дебора наследи от родителите си. Те бяха починали един след друг две години след женитбата ѝ с Джейсън. Пет декара тревна площ заобикаляха къщата. Имението със селската си атмосфера беше само на една крачка от Лейнпорт сити.

Най-важната част на града беше университетът, който спадаше към щата Ню Йорк. И Дебора и брат ѝ бяха се дипломирали тук. Дев имаше и докторат по математика. По-късно, по време на професурата си в университета в Токио, той и Санди взеха трите деца от един дом за сираци. Малките бяха дошли от най-отдалечените краища на югоизточна Азия.

Дебора гледаше как Сара, Ким и Лий играеха с любимото си куче Мило — немска овчарка. Те веднага бяха обикнали животното.

— Всъщност — беше им обяснила Дебора — той трябва да пази къщата, когато съм в града. Но се опасявам, че Мило по-скоро ще заведе крадеца направо при скъпоценностите и ще маха с опашка, да го поощри за кражбата.

Ким и Лий се закикотиха, а малката Сара прегърна кучето и му прошепна с нежното си гласче да не се тревожи.

Дебора пое дълбоко въздух.

— Утре ще ни гостува мой приятел, Жерард Холдън. Той би могъл да ви стане добър баща. Очаква с нетърпение да се запознае с вас.

— Прилича ли на татко? — попита Ким. Лъскавата ѝ черна коса се развяваше от хладния вечерен бриз.

— Никой не може да бъде точно като татко — обясни Лий.

Дебора наблюдаваше децата. Изведнъж пред нея се появи лицето на Джейсън. Тя си представи как той щеше да ги обикне. Лицето ѝ помръкна. Защо толкова трудно го забравяше?

— Имаш право, Лий — каза тя, — никой не може да замести татко. Аз също много обичах моя брат — тя сложи ръка върху рамото на Лий и вдигна Сара. — Но ще бъдем щастливи. Ще си помагаме взаимно.

Двете по-големи деца обгърнаха талията ѝ с ръчички отляво и отдясно и така вървяха всички заедно. В този момент Дебора реши, че трябва да се омъжи за Жерард Холдън. Но очите ѝ пламнаха за момент, когато помисли за Джейсън.

Къпането се превръщаше в цяло удоволствие. Докато Сара и Ким пляскаха в пенестата вода, Дебора отиде в другата баня, за да види Лий.

— Сам ще се справиш, нали? — извика тя през вратата.

— Харесва ми много — провикна се момчето.

— Ти си също като баща си. Той винаги използваше горещата вода докрай и нищо не оставяше за мене — тя се зарадва, когато чу Лий да се смее. — Това беше банята на Дев, докато беше още малък. Щом порасна, баща ми трябваше да инсталира нов бойлер.

Момиченцата си харесаха банята със светлите плочки. Те настояха сами да я почистят. Усилено пръскаха плочките с препаратата за чистене, а после ги търкаха с книжни салфетки. Дебора се смееше. След усилията на Сара и Ким тя щеше основно да се заеме с банята.

Дебора сложи децата да спят. Можеше само да се надява, че Ким няма отново да сънува страшни сънища и да вика татко си. Лий и Сара

също не можеха да сдържат сълзите си. Дебора ги прегръщаше и успокояваше.

Остана половин час, докато се увери, че децата са заспали. После отиде до телефона и се обади на Жерард.

— Надявам се, че вече си взела решение в моя полза, Дебора — Жерард говореше както винаги педантично и хладно.

Поне веднъж, си помисли Дебора, можеш да излезеш от черупката си. После се упрекна. Може би неговият спокоен нрав беше точно това, от което тя се нуждаеше, за да отгледа децата. Това сигурно не би било възможно по време на техния бурен брак с Джейсън. Дебора сви рамене при тези мисли.

— Да, съгласна съм, Жерард — отговори тя. — Може би ще трябва да дойдеш утре по-рано, за да вечеряш с нас.

Мина известно време, докато Жерард отговори:

— Май нямам ангажимент за утре. Ще дойда за вечеря. Държа децата да се запознаят колкото се може по-рано с мене. От самото начало трябва да знаят, че държа на строгата дисциплина, но...

— Жерард, за децата отговарям аз! — прекъсна го Дебора.

— Естествено, мила, пред закона — да — възрази той, — но тъй като ще бъда техен баща, те трябва да разберат, че главната отговорност ще нося аз. Сигурно разбираш какво е предимството. Или искаш децата да станат вироглави и непоносими, защото никой не ги е научил на дисциплина?

— Не, но...

— Да, знаех, че ще ме разбереш.

Жерард искаше веднага да определят датата за сватбата. Защо бързаше толкова? Дебора не каза нищо. Още докато затваряше слушалката, усети неприятно чувство в стомаха.

Когато на следващата вечер напусна работното си място, тя се молеше да се придвижи по-бързо до вкъщи. Добре че преди няколко дни беше замразила нещо за ядене. Супата ще се размрази бързо, а филето от морски езици със спанак ще приготви в момента. Може би Жерард щеше да иска за десерт шоколадов сладкиш и айс крем. Дано движението не е много натоварено. Но връщането трая двойно по-

дълго от друг път. Дебора пуфтеше и се притесняваше. Трябваше непременно да продаде спортната си кола и да купи по-голяма.

Пристигна цял час по-късно. Щом спря пред къщи, Ким изтича от поляната, за да я поздрави. Мило я последва, а Джени Лисман, детегледачката, се появи на верандата с малката Сара на ръце.

Лий не се виждаше никъде.

— Лий се би — зараказва радостно Ким. С всеки изминат ден тя все повече приличаше на обикновено американско дете. — Той ме защити от Тими Диърборн.

— Да не е наранен? — Дебора погледна Джени, която беше прекарала следобеда с децата.

Момичето поклати глава и слезе по стъпалата от верандата. Тя носеше Сара, която протегна ръчички към Дебора.

Дебора целуна детето и го прегърна.

— Беше ли послушно моето бебе днес?

— Не бебе — каза Сара и се усмихна. — Голямо момиче.

Джени се сбогува и обеща да дойде в петък. В петък банката на Жерард организираше пролетно тържество с вечеря и Дебора беше се съгласила да го придружи.

Тя бъркаше соса за филето, когато Лий влезе вкъщи. Той се облегна на рамката на вратата и я погледна. Тя забеляза драскотината на бузата му и едва се сдържа да не изтича при него и да го прегърне.

— Баща ти го правеше по-добре — му каза. — Той се връщаше обикновено с насинено око.

Дебора опита соса и направи гримаса, защото беше много горещ.

Лий не отговори нищо. Дебора продължи да бърка, подправи го с чер пипер и щипка майоран.

— Да беше видяла другото момче! — извика Лий най-после.

Дебора се обърна и го погледна. Той се засмя гордо.

— О, не забелязах, че устната ти е наранена. Дали ще можеш да ядеш супа и риба?

Той кимна.

— Обичам супа от карфиол.

Ким дойде със Сара в кухнята. Косите им блестяха като черна коприна.

— Облякох Сара и донесох мехлем за Лий. Джени каза, че ще е добре за наранената му устна.

Дебора с удоволствие наблюдаваше хубавото момиченце.

— Благодаря за мехлема, Ким — тя погледна Лий. — Ким е права. Добър е за подутата ти устна — тя се усмихна на Сара в розовата рокличка. — Я погледнете дали на масата всичко е в ред!

Двете момичета отидоха през летящата врата в столовата. Дебора отиде при Лий и го притегли към себе си.

— Същият си като Дев — момчето я прегърна и се гушна в нея. Хълцане разтърси тялото му. Дебора му шепнеше утешителни думи и го пусна едва когато се увери, че се беше успокоило. — Искаш ли да облечеш тази вечер новата синя риза?

Лий кимна. Когато напусна кухнята, лицето му отново сияеше.

Жерард пристигна точно в 18.30 часа.

— Обикновено ям по-рано, Дебора. Обичам дългите си вечери — беше първото, което каза.

— Прибрах се едва преди час — Дебора отбягна погледа му и заяви, че има работа в кухнята.

В този момент се позвъни на вратата. Жерард погледна въпросително.

— Кой може да е?

— Не знам.

В кухнята дойде Ким.

— Какво има? — Дебора избърса ръцете си и коленичи пред момичето.

— Бащата на Тими Диърборн е на вратата — каза Ким разтревожена. — Той е много ядосан заради Лий и му се кара.

Дебора бързо стана, без да чуе въпроса на Жерард. Трябваше веднага да се притече на помощ на Лий.

Мъжът се беше облегал на междинната врата, хванал Лий за раменете, и му се караше. Дебора кипна.

— Какво, по дяволите, си позволявате? — извика тя високо. — Веднага си махнете ръцете, да не ви ги счупя!

— Дебора! — извикаха едновременно Лий и Жерард, но Дебора изобщо не ги чу.

Тя не им обърна внимание, само се опитваше да избута чуждия мъж.

— Да не сте посегнали никога повече на детето! — досега беше се старала да контролира чувствата си. За първи път чувстваше нужда

да излее яда си. — Изчезвайте от верандата!

— Слушайте! — гласът на мъжа прозвуча грубо. — Няма да позволя някакво си китайче да се бие с моя син. Ясно ли ви е?

— Вие не знаете повода — Дебора застана пред Лий и отблъсна ръката на Жерард. — Вашият син Тими е започнал пръв. С това смятам въпроса за приключен. Ако сте на друго мнение — кажете. Но да не сте посмели никога повече да докоснете сина ми!

— Стенли Диърборн е в тръста на Лейнпорт — каза тихо Жерард. — Успокой се, Дебора!

— Все ми е едно! — Дебора излезе на верандата.

— А вие, господин Диърборн, бъдете така добър да кажете на сина си да не дразни Ким. Оттам е започнала кавгата.

Стенли Диърборн невероятно се разгневи:

— Слушайте какво ще ви кажа.

— Няма какво да казвате! — прозвуча внезапно плътен мъжки глас.

Дебора веднага го позна. Тя притаи дъх. Кога беше пристигнал Джейсън?

Затвори вратата на своето ферари и с бързи крачки мина през зелената площ. Силното му тяло излъчваше сила и решителност. Джейсън Лейтърп, метър и деветдесет, изглеждаше по-скоро като спортист, отколкото като директор на световноизвестна строителна фирма, която се занимаваше с проектиране и строежи на апартаменти, училища, офиси. Русата му коса беше изсветляла от слънцето и посребрена на слепоочията. Широките му рамене ясно се очертаваха под тъмнозелената риза.

Дебора преглътна. Почувства се несигурна и объркана, когато погледна зелените му очи. Къде е бил през цялото това време? Кожата му беше загоряла и той изглеждаше, като че ли бе прекарал последните шест месеца под лъчите на тропическото слънце.

Стенли Диърборн се обърна предпазливо.

— Кой, по дяволите, е този човек? Ако сте бащата, трябва сериозно да си поговорите с жена си и децата!

— А вие да не сте се появили повече тук и не позволявам да разговаряте така с жена ми! — предупреди го Джейсън. — За какви деца говорите изобщо? — бавно се обърна към Дебора и присви очи. — Какво означава всичко това?

Стенли Диърборн изведнъж млъкна. Жерард мълчеше и Лий спря да повтаря: „Не крещете така на Деби!“

Джейсън се приближи до Дебора.

— Кажи, какво се е случило?

Дебора отстъпи назад.

— Няма какво да ти казвам! — избухна тя. После погледна Стенли Диърборн. — Но на вас ще ви кажа следното: оставете детето ми на мира! Ако имате оплаквания, ще дойдете при мене!

Още загледан във високия мъж с решителния израз на лицето, Стенли каза:

— Чуйте добре.

— Изчезвайте оттук! — Очите на Джейсън искряха.

Стенли измърмори още нещо и бързо се отдалечи.

Дебора въздъхна. Но преди да каже нещо, зад вратата се появи

Ким:

— Дебора, през цялото време бърках, но въпреки това сосът стана много гъст!

— Господи, сосът! — Дебора хвана Ким за раменете. — Ти си добро момиче, но внимавай, когато си до печката. Можеше да се изгориш.

Взе Сара на ръце и изтича в кухнята. Остави я на пода и отчаяно изгледа кафявата лепкава каша, която трябваше да бъде сосът за морските езици.

— Проклет Стенли Диърборн — измърмори тя, когато взе тигана от печката и го изсипа в кофата.

Дебора се обърна да обясни всичко на Жерард. Зад него стоеше Джейсън и говореше с Лий, който му кимаше. Ким гледаше Джейсън.

Дебора усети пронизваща болка. Двамата искаха да имат деца. Но тя не успя да му роди, може би и това беше причината за тяхното отчуждаване.

— Не можеш ли да направиш на децата няколко сандвича и да ги сложиш да спят? — попита Жерард. — След това ще ядем ние.

Джейсън пристъпи в кухнята и погледът му падна върху шоколадовия сладкиш.

— Това е за мене. Какво ще кажеш да изведа децата навън и да се представя на Мило. Междувременно можеш да направиш нов сос.

— Какво? — Жерард беше възмутен. — Кой сте вие всъщност?

— Какво? О да, естествено. По-късно ще го обсъдим, Жерард. Занеси, моля те, спанака на масата! — каза Дебора.

Той нареди блюдата върху таблата и попита:

— Този човек с нас ли ще вечеря?

— Какво? Не, не вярвам — Дебора избута Жерард към столовата.

Когато затвори вратата след него, изтича на верандата. Първото нещо, което видя, беше Джейсън да люлее Сара на люлката. Изглеждаше така, като че ли той и децата бяха от край време добри приятели.

— Вечерята! — извика Дебора. Тя обмисляше думите, които искаше да каже на Джейсън.

След като децата спряха да се люлеят, Джейсън вдигна Сара на раменете си, а Лий и Ким хвана за ръка.

— Има достатъчно ядене за Джейсън — каза Ким развълнувана. — Ще му дам половината от моята порция.

Сара дърпаше радостно русите къдрици на Джейсън.

— Аз също — извика тя.

— Джейсън каза, че ние приличаме на тебе, Дебора, защото имаме кафяви очи — говореше Ким. Тя сияеше от щастие. — Той каза, че и ти си имала дълга коса като моята.

— И аз приличам на тебе — пак извика Сара. — Обичам те, Деби.

— Благодаря ти, мила — Дебора протегна ръце към нея. — Умираш от глад, нали? Ето ти рибата — на Джейсън тя изобщо не обърна внимание.

Миенето на децата също щеше да ѝ отнеме много време, ако Джейсън не беше се погрижил за Сара и Ким. Лий, разбира се, се справи сам. Когато пристигнаха на масата, Жерард вече беше вече седнал. Дебора поднесе горещия супник.

— Аз ям салатата преди яденето — обясни Жерард. — А шоколадовият сладкиш е десертът.

Дебора забеляза, че Джейсън се подсмиваше, когато ѝ дръпна стола, за да седне. Тя знаеше, че той ще седне до нея, за да ѝ въздейства. А тя трябваше да направи всичко възможно, за да запази спокойствие. По-добре да седне на друго място.

Супата се хареса дори на Жерард. Той намръщи чело, когато Лий отказа да яде спанак.

— Трябва да го опиташ, момче! Спанакът е много полезен!

— Зная! — с поглед потърси помощ от Дебора и Джейсън.

— Вече говорих с него — Джейсън погледна Лий с израз на заговорник и с обичайния си апетит се нахвърли на филето.

— Извинете — Жерард му хвърли унищожителен поглед. — Тъй като след месец ще стана законен баща на тези деца, трябва да ви кажа, че никак не ми харесва, как се бъркате.

— Какво казахте? — Джейсън изпусна вилицата.

Всички лица се обърнаха към него. Дебора почувства, че въздухът ѝ свършва.

— Ти не ме чу, когато ти обяснявах навън, защото лудуваше с децата — започна тя. После пое дълбоко дъх. — Казах ти, че Санди и Дев починаха след катастрофата — тя погледна децата и им кимна успокоително.

— Узнах за новината едва когато се върнах от Сенегал — Джейсън беше пребледнял. — Върнах се вчера през нощта. Преди това е нямало как да ми съобщят — той се намръщи. — Искях да изкажа съболезнованията си. Знаеш, че ги обичах много — погледът му се прехвърли към малките. — Знаех за децата, но не предполагах, че си поела настойничеството над тях.

— Естествено само до нашия брак през следващия месец. — Жерард се избърса със салфетката и бутна чинията настрана. — Като техен баща отговорността ще премине върху мене.

— Така значи — Джейсън се облегна на стола. — Не мислех, че ще искаш толкова бързо да се омъжиш, Дебора — бостънският му диалект се чувстваше по-силно, отколкото преди. Дебора се изплаши. Джейсън не можеше да се владее.

— Жерард и аз решихме да осигурим нормален живот на децата.

— И не помисли в този момент да говориш с мен?

Какво означаваха тези думи на Джейсън в момента можеха да знаят само хора, които добре го познаваха.

Дебора се настрои за словесна престрелка.

— Виж какво, Джейсън.

— Спокойно, мила моя — прекъсна я Жерард. — Нямах основание да повишаваш тон. Лейтърп, изглежда, всичко разбира.

— Така ли? — попита Дебора скептично. Тя се вгледа в зелените очи на Джейсън и извърна поглед. — Тук не съм сигурна.

Джейсън стана.

— Да донеса ли десерта и кафето?

— Няма нужда — отвърна Дебора. Тя стана бързо и събра чиниите една върху друга. Отвътре всичко й кипеше. Джейсън помоли децата да ѝ помогнат. Те веднага го послушаха. „По дяволите този мъж!“ — мърмореше тя на себе си. — „Защо не изчезва?“

Дебора мина през летящата врата с наведена глава. Сложи чиниите в мивката и пусна водата. Внезапно зад нея застана Джейсън.

— Да не искаш да се омъжиш за тази лакирана маймуна? — тонът му беше остър, но докосването на ръката му до раменете ѝ — нежно.

Дебора се обърна и го погледна в лицето.

— Престани. Не те засяга какво ще предприема в моя живот, както и аз не се интересувам от твоя.

Джейсън се засмя подигравателно:

— Не ми говори като твоя надут приятел!

— Не го наричай надут!

Той пренебрегна думите ѝ.

— И кога искаш да сключиш брак с него?

— Не те засяга, но мога да ти кажа точната дата — 21 този месец. Ще се венчаем в местната църква, а децата ще хвърлят цветя.

— Сватбата сигурно няма да бъде отпразнувана като нашата, нали?

— Имаш предвид, че няма да присъства цялото общество от Бейкън Хил? — Дебора не можеше да се владее. — И майка ти и леля ти Силви няма да имат възможност да одумват и противопоставят гостите, семейството и приятелите ми. А ти няма да седиш в някой ъгъл с твоите приятели спортисти и да кроите планове.

— Не съм го правил в деня на нашата сватба — защити се Джейсън. — Винаги съм бил на твоята страна. Никога не съм искал да те напускам.

— Наистина ли? Много бързо забравяш. Един месец след женитбата отлетя за Манила.

— Беше, разбира се, служебно.

— Дил Питърс взе жена си — Дебора отваряше стари рани. — И Грант Ричардс замина с приятелката си.

— Дебора, Господи, аз ти обясних.

Джейсън прокара пръсти през косата си. Една къдрица беше паднала на челото му и му придаваше момчешки вид.

Дебора вдигна ръка.

— Имаш право. Това беше преди много години. Няма да говорим за стари истории. Знай, че моята женитба с Жерард няма никаква връзка с тебе.

— О, така ли мислиш? — Джейсън се обърна рязко и излезе от кухнята.

Дебора остана силно разгневена.

Беше шокирана, че сънищата отново се бяха появили. От няколко дни Джейсън беше в подсъзнанието ѝ, знаеше, че е безполезно да се бори с тях. Те винаги се появяваха.

Тя често стенеше в съня си, особено когато се появяваше сцената как осемнадесетгодишната Дебора с блестящите очи се омъжва за безукорния мъж, единадесет години по-възрастен от нея.

— Обичам те — беше и прошепнал Джейсън, когато останаха сами. Бе повтарял непрекъснато тези думи в спалнята на замъка, намиращ се на един от Бермудските острови, и с нежностите си я беше възбудил до краен предел.

Тя остана приятно изненадана и щастлива, че Джейсън беше толкова мил и нежен към нея. „Обичам те“ — беше шепнала и тя.

Внезапно се събуди. Лицето ѝ беше мокро от сълзи. Тя хлипаше върху възглавницата.

— Ще се омъжа за Жерард — закле се тя. — Ще го направя. Децата ще бъдат щастливи. Всички ще бъдем щастливи.

Продължаваше да плаче и удряше с юмруци по възглавницата.

III

Дебора не можеше да повярва, че днес е сватбеният ѝ ден с Жерард. Седмиците бяха минали толкова бързо.

Тя се вгледа в тъмните очи на децата, после погледна в огледалото. Макар в този момент да се бореше със сълзите, опита да се усмихне. Децата заслужаваха тази жертва. Пребори се с всички колебания, които бяха я измъчвали, и реши, че децата ще бъдат щастливи. Джейсън не би имал толкова силно влияние върху тях, както Жерард. По дяволите, защо мислеше отново за Джейсън? Дебора беше прекарала голяма част от месеца в мисли как да го изхвърли от главата си. Вътрешно кипеше от яд, защото Сара и Ким непрекъснато питаха за него. Лий нищо не казваше, но погледът му издаваше всичко.

Дебора въздъхна и се взря в огледалното си отражение. Хареса се в синята рокля повече от всеки друг път. Косата ѝ падаше свободно върху раменете. Роклята в гръцки стил подчертаваше съвършената ѝ фигура. Беше напълняла, откакто децата бяха при нея, защото се хранеше редовно тях.

Въздъхна дълбоко и се обърна към малките. С кимване им даде да разберат, че е готова.

Пътуването до църквата трая само няколко минути. И пеша да тръгнеха, пак щяха да пристигнат навреме.

— Днес съм особено горда с вас — каза на децата.

Джордж Лисман, чийто баща щеше да кумува, ги закара с кадилака. Той използваше колата само при най-тържествени случаи.

— Ким, ти и Сара изглеждате като ангелчета с розовите рокли — тя погледна към Лий, седнал на задната седалка в синия си костюм. — А ти Лий, си като глава на семейството.

Когато слязоха от колата, всички гости пред църквата ги поздравиха сърдечно. Жерард още не беше дошъл.

— Дебора, мила моя, изглеждаш по-зле, отколкото на първата си сватба. Съгласен ли си с мене, Джо? — попита Ребека Халей мъжа си.

Той кимна мълчаливо както винаги. — Може би е от вълнението — гласът ѝ стана рязък, а мъжът ѝ кимна отново.

Ким погледна г-жа Халей с широко отворени очи, а устните на Сара трепереха.

Дебора и децата влязоха в църквата. Те се вслушаха в шепота на хората, дошли да вземат участие във венчалния обред. Не бяха много. Дебора беше подбрала тесен кръг от приятели, а Жерард ги беше одобрил от гледна точка на разходите.

— Изглеждаш фантастично, Дебора! — прошепна ѝ Линда Лисман. — Не зная само защо съм толкова нервна. В края на краищата ти си булката!

Дебора погледна гордо децата:

— Те са прелестни, нали?

Органът започна да свири и Линда зае мястото си. Когато Дебора се огледа пак за децата, никъде не ги видя.

— Линда, Джени ли отведе децата? — думите ѝ заседнаха на гърлото, когато вдигна очи. Джейсън Лейтръп идваше от портала право към нея. Изразът на лицето му беше твърд и решителен. Щом стигна до нея, той я хвана за ръката и я поведе след себе си.

— Какво правиш, за бога. Престани! — отчаяно се задърпа Дебора. — Остави ме!

Той я бутна към портала. Тя го заудря с юмруци по гърдите, когато я грабна на ръце и се затича по стълбите. Хората отстъпваха недоумяващи встрани, за да му направят път. Джордж извика след тях нещо, но Дебора не го разбра.

Джейсън я настани на предната седалка до себе си. Тя видя изумена децата отзад. Те ѝ се усмихнаха и почти в един глас извикаха:

— Здравей!

Джейсън натисна газта.

— Жестоко! — извика Лий — Каква бърза кола!

— Аз обичам Джейсън — сподели Ким.

— Аз също — потвърди Сара.

Дебора си беше глътнала езика и трябваше да мине време, докато осъзнае ситуацията.

— Върни ме веднага! Това е отвличане! — изрече тя гневно. — Къде ме караш?

— Към брачния олтар.

Джейсън зави на ъгъла, без да вдига крак от газта. Колата взе наклона и се включи в главното шосе.

— Никога! — извика Дебора. — За луда ли ме смяташ? Мислиш, че ще предпочета напрежението пред душевното си спокойствие?

— Аз се промених, Дебора!

— Не ти вярвам! — тя прехапа устни и погледна децата. Как можеха да бъдат толкова доволни и весели в момент, когато ги отвличаха? — Никога няма да се промениш. Никога няма да допусна два пъти една и съща грешка!

— Ако не се омъжиш за мене, тогава наистина ще водим един несигурен живот. Всеки случай, не бих допуснал да кажеш „да“ на този кретен. Избий си го от главата! — ферарито хвърчеше по магистралата. — Този път няма да отстъпя! Сега си вече зряла жена и е време да осъзнаеш отговорността за тебе и мене.

— За какво говориш всъщност? — попита Дебора. Тя погледна през прозореца на колата. — Не пътуваме ли към летището?

— Да. Ще те затворя и ще те охранявам! По дяволите, Дебора, няма да се омъжиш за този глупак! Необходим ти е истински баща за децата и бащата ще бъде аз! Сега се облегни и спокойно се наслаждавай на пътуването!

Дебора побесня. Идеше ѝ да се разкрещи на Джейсън, но потисна желанието си, защото трябваше да се съобразява с децата.

— Нима забрави защо се разведохме?

— Никога не съм знаел защо се разведохме — каза той кротко и простичко. — Аз не съм искал да се развеждам!

— Знаеш много добре причината! — изсъска Дебора. — Никога не си се спирал вкъщи. Всичко денонощно се въртеше около сделките, нямаше спокойствие, само непрекъснато напрежение.

— Колкото ми е било възможно, съм бил при тебе — Джейсън пламна от яд.

— Винаги беше обграден от хора, нямаше време за разговори и за някоя мила дума с мене. Идваше вкъщи изтощен, лягаше и спеше, а на другата сутрин цялата игра започваше отново.

— Спомни си за многото безсънни нощи — пошепна той, за да не го чуят децата. — За безсънните страстни нощи.

— Престани! — Дебора се обърна и подаде на момиченцата булчинския букет, който все още държеше в ръка. Най-последно усети

облекчение, че бракът с Жерард се беше провалил. Но гневът ѝ към Джейсън не намаляваше.

Той зави и влезе през една от вратите към пистата на летището.

— Не виждам никакъв самолет — каза Дебора въпросително.

— Нищо не знаеш! — Джейсън ѝ помогна да слезе от колата, а на децата махна с ръка да го последват.

Сара беше най-радостна, отново седнала на раменете му. Тя се смееше, бърбореше и удряше с едната си ръчичка бузата на Джейсън.

Дебора погледна сияещото момиченце и се спря, когато съзря опашката на малък елегантен самолет.

— Но ти не можеш просто така да ни отвлечеш! — извика тя. За няколко секунди премисли дали да не вика за помощ. Но веднага си представи каква щеше да бъде реакцията на децата. Те съвсем щяха да се объркат.

Тя наблюдаваше самолета, чиито мотори вече работеха. Мъж с пура в уста стоеше горе.

— Бароу. Вие тук?

— Добър ден, госпожо Лейтърп. Добре дошли на борда на „Дебора“! — той ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се качи в самолета, и се усмихна. — Изглеждате много красива — точно като за сватба. Трябва навреме да стигнем до църквата.

Обърна се и влезе в кабината.

Дебора чу затварянето на вратата. Джейсън закопча коланите на децата, а на Дебора махна да седне. Преди да помисли как да се защитава, тя беше здраво закопчана с колана.

— Ти. Ти, пират такъв — тя се запъна. — Не можеш да го направиш!

Децата я гледаха с любопитство.

— Пират лоша дума ли е, Деби? — осведоми се Ким.

Дебора я изгледа изненадана.

— Не, естествено не.

Опита дори да се усмихне, но не успя.

— Ще се омъжиш ли сега за Джейсън? Ще бъде ли той нашият нов татко?

Сара гледаше Дебора и бърбореше: „Обичам Джейсън.“

Дебора се огледа безпомощно. Погледът ѝ се плъзна над кожените седалки и дървената маса, прикрепена към пода.

Междувременно Джейсън беше изчезнал. Той играеше ролята на втори пилот. Дебора се обърна отново към децата.

— Неприятно ли ви е, че напуснахме Жерард? И че няма да бъде ваш баща?

Лий се изкашля.

— Искаме да си щастлива, Дебора.

— Но вие обичате Джейсън? — попита тя и с нетърпение зачака отговора.

Децата кимнаха единодушно.

— И още как!

Те заспаха едно след друго. Лий се усмихна на Дебора още веднъж, преди да се затворят ѝ неговите клепки.

Дебора седеше неподвижна и разсъждаваше. Щеше ли да има сили да започне отново с Джейсън? Не, тя просто нямаше да живее с него. Какво ли мислеше сега Жерард за нея? Но не беше ли истина, че неговите чувства ѝ бяха съвсем безразлични? Беше ужасно! Дебора затвори очи. Ако беше честна пред себе си, щеше да признае, че бе искала Джейсън да я предпази от тази глупост. Несъзнателно беше копняла да бъде спасена от него. Тя се прозя и почувства умората. И когато Джейсън дойде след няколко минути до мястото ѝ, вече беше потънала в дълбок сън.

Нямаше представа как бе попаднала в лодката. Намираще се сред океана по време на страшна буря. Лодката се люшкаше силно натам-насам.

— Хайде Дебора, събуди се! Скоро ще кацнем.

— Какво? — Дебора отвори очи. Джейсън се беше навел над нея и държеше ръката ѝ. — Къде сме?

— В Мериленд. След половин час ще сключим брак, ако нямаш повече възражения.

Тя го погледна мрачно и се протегна.

— Ще се оженим — каза тихо, за да не я чуят децата. — Но това ще бъде катастрофално. Първия път не се получи нищо. И аз няма...

— Бих си побъбрил по-дълго с тебе — прекъсна я той, — но сега няма време.

Бароу седеше вече в колата на пистата и ги чакаше. Джейсън настани Дебора и децата на задните седалки, а той седна до шофьора. Дебора беше идвала само един път в Мериленд. Джейсън я бе докарал

в един от ресторантите, специализиран за рибни ястия. Дебора гледаше през прозореца на колата, без да възприема околността. „Отново ще се омъжа за Джейсън! И непрекъснато повтаряше това изречение. Странно, че нямам лошо чувство! Обичам го, макар да не го искам. Ненавиждам се, че го обичам. Защо трябваше да се появи, отново в живота ми?“

— Болки ли имаш, мила? — Джейсън се обърна и хвана ръката ѝ, с която затискаше стомаха си. — Да ти дам газирана вода.

— Ти си виновен за моите болки! — отвърна Дебора.

— Спомням си, често ти ставаше лошо от пътуване и трябваше да се грижа за състоянието ти.

— Не е трябвало! Моят стомах няма изобщо никаква връзка с тебе.

— Ето че пристигнахме — колата спря и всички слязоха.

Дебора не можа да си спомни тухлената сграда с цветните стъкла по прозорците. Тя вървеше като в транс до Джейсън по пътя за църквата. Децата ги последваха, а Бароу вървеше последен.

Дебора почти нищо не схвана от церемонията. В един момент тя се усети, че промълви: „Да, искам.“ Понечи да се усмихне на младия поп в сивото расо, но устните ѝ бяха като залепнали.

Обратният път към летището ѝ се видя по-къс. Чувстваше се като в безвъздушно пространство. Всичко около нея сякаш плуваше.

— Обичам да пътувам със самолет — изрече Ким, когато Джейсън ѝ затягаше колана.

— Болят ме ушите — каза Сара, докато самолетът се издигаше. Джейсън пак беше в кабината. Той освободи колана на Сара и я взе със себе си.

Дебора погледна как малката здраво го беше прегърнала през врата. С удоволствие би сменила мястото си с детето.

— По-добре ли си, мила?

— Да! — отвърна тя бързо. — Къде отиваме сега? Трябва да телефонирам на Жерард.

— Летим за Ню Йорк. Утре ще продължим пътуването — погледът на Джейсън я прониза.

— След това сигурно ще летим за Свети Томас, където се осъществява твоят последен строителен проект, нали?

— Сега си спомням, че съм ти разказвал за него.

Джейсън погали Сара, която се беше настанила удобно в скута му.

— Най-малкото, което мога да направя, е да се обадя на Жерард къде се намирам.

— Не желая жена ми да телефонира на други мъже.

— Жена ти? — Дебора си спомни за случилото се. — О, Джейсън, не можеш да приемеш тази женитба на сериозно! — тя въздъхна, срещнала питащия му поглед. — Защо ще правим междинно кацане в Ню Йорк?

— За да могат децата да си починат — обясни Джейсън. — Там ще се запознаят и с бавачката си — той сложи Сара на седалката.

— Каква бавачка? Това са мои деца. Ще се грижа за тях сама!

— О, не, Дебора. Сега те са нашите деца. А ти трябва да си почиваш от време на време — той я погледна сериозно. — И те моля да не започваш отново спор. Не ти отнемам правата на майка, но не искам да се съсипваш — Джейсън седна до нея, взе лявата ѝ ръка и я поднесе към устните си. — Радваш ли се отново, че пръстенът ми е там, където му е мястото?

— Изненадана съм, че си го запазил — Дебора се изкашля и погледна към Ким и Лий, които играеха на домино на масата.

— Всички твои неща съм запазил — каза Джейсън. — Всички неща, които съм ти подарявал и не пожела да вземеш, а ги хвърли в лицето ми, когато си тръгна.

— Защото не исках да притежавам твоите подаръци! — Дебора сви ядосано юмруци.

— Какво означава това? Всичко, което ти бях подарил, беше твоя собственост и ти беше свободна да правиш с нещата си каквото поискаш.

— Наистина ли? Нали семейство Лейтърп непрекъснато ми напомняше, че трябва да внимавам с всичко, което е притежание на фамилията от много поколения. Затова ли все ми казваха, че може да ползвам, тези вещи, но не и да ги притежавам.

— По дяволите, Дебора. Стотици пъти съм ти обяснявал, че не трябва да се съобразяваш с моята фамилия — Джейсън остави ръката ѝ. — Ще си получиш всички подаръци, те са твои. Ако искаш, можеш да ги хвърлиш и в кофата за боклук!

— Ти. Ти си безчувствен!

— Не. Не безчувствен — поправи я той. — След всичко, което ми причини ме накара да стана по-суров, но не и безчувствен. Трябваше да ме видиш как изглеждах, когато ме напусна. Сигурно щях да ти харесам. Вътрешно бях наранен. Няма да допусна това да се повтори.

— Бях чула, че след нашата раздяла си започнал да пиеш — Дебора си спомни противните думи на един негов приятел за поведението му на някакво парти.

— Че съм пиел, е много меко казано. По двадесет и четири часа общувах с алкохола. Ставах пиан и лягах пиан. Без малко да ме довършиш, моя малка вещице! Но вече няма да се повтори!

— Джейсън! — стана ѝ много неприятно. — Аз... Не исках това. Никога не съм искала да бъдеш нещастен.

— Не? След като ме напусна? Бях ти станал напълно безразличен, нали? Ти не отговаряше на моите телефонни обаждания. Отказваше да се срещнем. Искаше да ми причиниш болка и да ме видиш нещастен, така ли е?

— Не. Ако щеш вярвай, но ще ти кажа, че не съм те напуснала, за да ти причинявам болка.

Как да му обясни, че беше го напуснала заради неговото непрекъснато отсъствие от дома. Цели девет години Дебора се беше надявала да се сложи край на интригите в семейството му, на дългите работни дни и на постоянните му срещи с приятели-спортисти.

— Не зная какво имаш предвид, малката ми, но си избий от главата, че можеш да анулираш този брак. Той ще просъществува завинаги! — Джейсън стана внезапно. — След няколко минути кацаме в Ню, Йорк. Отивам да помогна на Бароу да се приземим.

Дебора седеше разтреперана. Не можеше да разсъждава трезво.

Когато се появи знакът „Не пушете!“, тя закопча предпазните колани на децата. Сара спеше още и Дебора внимателно я събуди.

Тя беше много благодарна на Джейсън, че беше организирал всичко толкова перфектно. На летището ги чакаше кола.

Децата се учудиха на огромната лимузина. Дебора мълча през половинчасовото пътуване през Манхатън.

Портиерът ги посрещна, щом колата спря пред къщата.

— Радвам се да ви видя отново, госпожо Лейтръп.

— Благодаря, Милс. Аз също се радвам.

Качиха се в асансьора. Когато Джейсън отвори вратата на апартамента, посрещна ги с дружелюбна усмивка жена на около 40 години.

— Добър вечер, мадам. Аз съм Линда Телфорд, детегледачката.

— Какво? О, да, да! — Дебора ѝ подаде ръка, а после ѝ представи децата.

— Ще се погрижа за тях, госпожо Лейтръп Вечерята е готова, но преди това сигурно ще искате да се освежите — Линда погледна Лий. — Сигурна съм, че този млад господин не се нуждае от помощ.

Лий се замисли за момент и кимна сериозно. Той хвана Ким, а Линда взе Сара на ръце. Дебора ги видя как изчезнаха през летящата врата. Изведнъж усети как Джейсън хвана ръката ѝ.

— Не се тревожи, любима — успокой я той. — Линда е добра детегледачка. Препоръките за нея са отлични и всичко е проверено точно — той я поведе по стълбите.

— Навярно цяла армия от семейство Лейтръп са проследили миналото на Линда — може би от времето, когато е ходела на детска градина — каза Дебора.

— Дори от времето на нейното кръщение — Джейсън се засмя, защото Дебора го погледна ядосано. — Позволих си да организирам закупуването на голямо количество детско облекло. И това е за сметка на армията от Лейтръп. Куфарите са тук и са добре напълнени.

— Бих искала да ги видя — измърмори Дебора, — но сега ще взема един душ. Най-добре е да отида в банята за гости.

— Ще използваш нашата баня. Не помниш ли, че имаме две бани до спалнята?

Дебора избегна очите му. Тя се огледа в голямата спалня, която сама по свой вкус беше обзавела. Споменът предизвика в нея пронизваща болка. Колко щастлива се беше чувствала тук — в началото! Джейсън беше нежен любовник. Тук бяха прекарвали първата брачна нощ!

— Би ли излязъл, за да се, преоблека?

— Този път ще изляза, но друг път няма да го правя, моя малка вещице. Ти си ми жена — такава си била винаги — и ние сме едно цяло.

Толкова силно тресна вратата след себе си, че една порцеланова фигура от нишата падна.

Дебора дълго гледа парчетата върху килима. После отиде до телефона и набра номера на Жерард. Той вдигна едва след петото позвъняване.

— Жерард? Аз съм, Дебора. Не исках да тръгна с него! — тя направи пауза и пое дълбоко въздух.

— Ще летим за Свети Томас. Не, сега не мога да дойда. Аз съм. Аз съм омъжена. Жерард, съжалявам много. Наистина, аз... Жерард? Жерард? — връзката беше прекъсната.

Е, това беше. Дебора трябваше да е обезумяла, ако е мислела да създаде на децата щастлив живот с този педант.

Тя дълго остана под душа, като се наслаждаваше на течащата топла вода. След като си изми косата, я уви с кърпа, сложи си крем на лицето и се подготви за спане. Беше гладна, но не искаше да слиза долу да вечеря с Джейсън. Щеше да издържи до утре сутринта.

Облече пенъоара, който беше купила за медения месец с Жерард, и отвори вратата на банята. Това, което видя, я накара да се вцепени.

Джейсън сервираше на масичката в нишата на спалнята. Тъкмо вземаше едно горещо блюдо от малката количка, докарана с асансьора от кухнята на втория етаж. На кръста си беше увил кърпа, а горната част на тялото му беше гола.

— Здравей, любима! — извика точно когато Дебора отваряше вратата. Обърна се и протегна ръце. — Ела и сядай! Подготвих нашето сватбено меню — с нежен поглед и подаде чаша шампанско. — Да пием за нашето светло бъдеще!

— Не! — Дебора се взря в кристалната чаша, като че в нея имаше отрова. — Какво правиш, Джейсън?

— Това, което всеки мъж би направил в първата си брачна нощ.

— Ти си неуморим!

— Защото те обичам, малката ми, а съм сигурен, че и ти споделяш моето желание — той се приближи към нея. — Не се опитвай да оспориш. Трепериш от главата до петите!

IV

Дебора седеше, като парализирана, когато Джейсън застана пред нея.

— Гладна съм! — беше единственото нещо, което каза, когато той я притегли към себе си.

Джейсън се вгледа в лицето ѝ, свали кърпата от главата ѝ и влажните ѝ коси се разпиляха.

— Обичам косата ти — пошепна той. — Изпитвам винаги голямо удоволствие, когато тя гали лицето ми. Спомняш ли си как отидохме на нашия плаж и...

— Не искам да говоря за времето на острова — прекъсна го Дебора. — Това е минало.

Тя се опитваше трескаво да се освободи от прегръдката му, а през това време в главата ѝ нахлуваха спомените от тропическия остров.

— Не искаш да се връщаш в миналото? — Джейсън се усмихна замечтано. — Аз си спомням всичко съвсем ясно — устните му докоснаха бузата ѝ. — Разказвал ли съм ти, че моите прадеди по майчина линия са били пирати и тяхното скривалище се е намирало на един от Бермудските острови.

— Така си и мислех, че някъде в твоето семейство трябва да е имало морски разбойници. Твоята агресивна леля Силви е най-добрият пример за това — Дебора отвърна на целувката му.

— Винаги съм ти казвал да не обръщаш внимание на леля Силви. Куче, което лае, не хапе.

— Казал вълкът на агнето — пръстите ѝ си играеха с косата му. — Яденето ще изстине.

— Какво от това? — очите на Джейсън искряха и той все по-страстно я притискаше.

Дебора усещаше силното биене на сърцето му. Беше невъзможно да се освободи от него. Аз съм твоята жена, сякаш говореше тя на себе си. Все още трепереше и като дишаше тежко, се облегна на рамото му.

Когато Джейсън разтвори пенъоара ѝ и бавно го съблече, тя откри в погледа му силното желание. Очите му бяха потъмнели, както през онези далечни нощи на любовта.

— По дяволите, Дебора, защо ме напусна тогава? — гласът му прозвуча сурово. — Повече няма да го направиш!

С бързо движение той я вдигна на ръце и я занесе в леглото.

— Децата! — Дебора искаше да ги види, преди да легнат.

— Не се тревожи за тях — пошепна той. — Те са добре — Джейсън седна на леглото и започна нежно да я целува. Ръцете му галеха голото ѝ тяло. Дебора стенеше от удоволствие.

— Ела, Джейсън, при мене, ела!

Джейсън хвърли кърпата от кръста си и легна до нея.

— Господи, Дебора, колко много време мина от нашата раздяла!

Дебора въздъхна тихо, когато Джейсън я целуна нежно и в следващия момент проникна в нея. Тя се вкопчи в него и отговори на движенията му с такава бурна страст, каквато тя самата не познаваше.

По бързото дишане на Джейсън разбра, че се приближаваше към кулминацията. Тя усети същото.

Ноктите ѝ се забиха в гърба му и викът ѝ се смеси с дълбокото стенение на Джейсън.

След известно време се освободиха един от друг. Джейсън грижовно покри разгорещеното ѝ тяло.

— Умирам от глад! — Дебора направи театрален жест.

— Как си могла с твоя вълчи апетит да отслабнеш толкова много? — Джейсън вдигна копринения пенъоар от пода.

Когато Дебора стана от леглото, той обви раменете ѝ с пенъоара.

— Ти си чудесна, Дебора! — изведнъж гласът му стана по-енергичен: — Така, моя бедна женичке! Знаем, че умираш от глад. Затова наредих да ти приготвят любимите ястия.

Той я заведе до масата, наля ѝ вино, обслужи я и беше много доволен, че всичко ѝ е толкова вкусно.

Дебора скочи.

— Яденето беше цяло удоволствие, но трябва да видя децата — тя отиде до масичката за сервиране. — Ще я закарам в кухнята.

— Аз ще дойда с тебе — Джейсън разчисти приборите. — После тук ще прием коняк и кафе. Помолих Джим да се погрижи за твоите любими бонбони.

— Не ме изкушавай! — Дебора се засмя. — Нима Джим е тук? — зарадва се да види човека, който през годините на брака беше ѝ станал добър приятел.

— Ще пристигне утре, а после ще лети заедно с нас.

— Какво общо има Джим с твоя строителен проект в Свети Томас?

— Той ще ти помага вкъщи — обясни Джейсън и влезе в малкия асансьор.

Дебора го последва.

— Бих могла и тук да остана — каза тя.

— Не ставай глупава, любима! — Джейсън се наведе над масичката и я целуна по бузата. — Твоето задължение ще бъде да ме следваш навсякъде.

— Преди години се опитах да го направя — каза тя тихо, — но ми беше направена забележка от членове на твоето семейство и се отказах.

— Хиляди пъти съм ти казвал да не се съобразяваш с моето семейство. То не е важно за нашите отношения. Приятелите и семейството ми са на втори план.

— Да се надявам, че ще е така — каза тя. Асансьорът спря и Дебора слезе след Джейсън. — Работят ли Уилс още за тебе?

— Да, но уикенда ще прекарат този път при дъщеря си в Кънектикът.

Той искаше да сложи съдовете в миялната. Дебора го избута настрани и го изгледа накриво:

— Както винаги си небрежен в кухнята — пусна водата върху чиниите и след това ги постави в машината.

— Не е вярно — веднага ѝ възрази Джейсън. — А ти си маниачка на чистотата.

Дебора му се изплези.

Джейсън тръсна глава и се изсмя. Когато Дебора искаше да мине покрай него, силните му ръце хванаха талията ѝ.

— Затова трябва да те накажа, вещице такава.

Дебора се освободи от него и извика с предупредителен глас:

— Децата!

— Е, добре, мами. Да отидем да ги видим — Джейсън я стрелна с поглед. — Сега сме едно голямо семейство. Щастлива ли си?

Тя усети вътрешна болка, но си наложи усмивка:

— Да, децата ме ощастливиха. Една седмица след като ги взех, се питах какво щях да правя без тях. Те запълват живота ми.

Качиха се по стъпалата, минаха през коридора и влязоха в крилото на къщата, където бяха настанени децата. Джейсън беше прегърнал Дебора през раменете. Отдалече чува гласовете на Ким и Сара. Лий правеше от време на време само забележки. Днешният ден беше толкова напрегнат за децата, че още не можеха да заспят. А и в самолета бяха спали, помисли си Дебора. Жилищното им пространство се състоеше от стая за игра и в съседство спалните помещения.

Щом влязоха в стаята, Сара и Ким, следвани от Лий, се втурнаха към Дебора и Джейсън.

— Аз и Лий имаме легла на колела — съобщи Ким. — Сара ще спи в детско креватче, а когато порасне, и тя ще спи в легло на колела. Моето легло е голямо. Имам две възглавници — тя пое въздух и се усмихна на Джейсън.

Той кимна на госпожа Телфорд, която се поклони и напусна помещението. Джейсън взе Сара на скута си. Лий и Ким седнаха на канапето до Дебора.

— С удоволствие бих искал да съм вашият татко — каза Джейсън сериозно. — Но не мислете, че трябва задължително да ме наричате така. Разбирате ли ме?

Ким и Лий кимнаха, а Сара се прозя.

— Аз ще те наричам татко! — тя докосна, бузата му. — Сара уморена.

Дебора и Джейсън прегърнаха всяко от децата. Те се усмихваха сънени и послушно легнаха. Дебора заведе Лий в неговата спалня.

— Лий — тя се изкашля. — Каж ми, добре ли се чувстваш?

Той се обърна и обвини шията и с ръце.

— Чувстваме се добре, Дебора! Честна дума.

Тя го прегърна.

— Много се радвам!

— Лека нощ, Лий — извика Джейсън, който ги беше последвал незабелязано. Той сложи ръка на рамото му.

— Лека нощ, господине.

Лий се качи в леглото. Дебора го целуна и зави. Когато затваряше вратата, тя погледна Джейсън.

— Какво има, Дебора?

— Навярно напразно се тревожа, щом Линда е тук, но децата непрекъснато сънуват смъртта на родителите си. В началото по цяла нощ стоях при тях. Искях да бъда сигурна, че спят спокойно — тя го погледна колебливо. — Ще остана малко при тях.

— Ще останем двамата — реши Джейсън. Той я хвана за ръката и я заведе във всекидневната. Там беше Линда, която подреждаше бельото на децата. Тя излезе и ги остави сами. — А сега ми разкажи как стигна до идеята да се омъжиш за този Жерард.

Дебора се засмя и седна. Но преди да отвори уста, за да каже нещо, Джейсън продължи:

— Ти наистина ли повярва, че ще допусна да се омъжиш за този глупак? Наистина ли помисли, че ще разреши този тип да стане част от твоето обкръжение?

Дебора смръщи вежди:

— Мога да си представя какво си мислят за мене Линда Лисман и всичките познати от Лейтърп. В техните очи трябва да съм авантюристка.

— Защо се притесняваш какво мислят хората за тебе? — Джейсън се облегна на канапето и опъна дългите си крака.

— Лейтърп е като малко село. Там всичко е много по-различно, отколкото в твоето арогантно семейство!

— Но любима! — той отново се наведе. — Втълпяваш си неща, които изобщо не...

— Глупости! — прекъсна го Дебора. — Спомням си много добре лицата на хората в Устър-клуб, когато ме заведе за първи път там! Невъзможен ужас се четеше на тях, като че ли искаха да кажат: „Това ли е момичето, за което се е оженил Джейсън Лейтърп?“

Джейсън въздъхна.

— Не твърдя, че между тези хора няма сноби. В лицето на всекиго от моите познати ти виждаше враг. Твоето несигурно поведение беше допринесло за...

— Кой можеше да не бъде несигурен в онова обкръжение? — думите й прозвучаха по-остро, отколкото искаше. — Никой от моето семейство не се е отнасял така с тебе!

Джейсън поклати глава.

— Не биваше да взимаш нещата толкова присърце! Колко пъти съм ти казвал да игнорираш хората, които са ти неприятни!

— Лесно е да се каже — възрази Дебора. Тя взе да върти нервно брачната си халка. Пак ли започват старите дразги? Това разногласие между тях като че ли нямаше край.

— Дебора, моля те, чуй ме добре! Никога не съм имал неприятности с твоето семейство и твоите приятели в Лейнпорт, защото винаги съм имал желание да поддържам добри отношения с тях. Но ти отказваше да направиш същото в моето семейство.

Дебора скочи засегната.

— Може би искаш да кажеш, че аз съм виновна за надменното държане на твоите роднини?

И Джейсън скочи. Той я хвана за раменете.

— Не, не искам!

— Защо се карате — прозвуча изведнъж гласът на Ким.

Дебора и Джейсън едновременно изтичаха в стаята ѝ. Пръв стигна Джейсън. Той я взе на ръце.

— Много майки и татковци спорят, агънцето ми. Така е в брака, но в това няма нищо лошо.

Притисна я до себе си и я целуна. С детето на ръце отиде при Дебора и нежно я целуна по устните. Дебора не се дръпна. Само се усмихна.

— Виждаш ли, Ким. Всичко е наред. Ние сме едно семейство.

Дебора целуна Ким и в момента съжаляваше за спора с Джейсън, но се успокои, когато видя доволната Ким.

— Уморена съм — Ким се прозя.

Джейсън я сложи в леглото и се дръпна, за да я завие Дебора. После и двамата целунаха малкото момиченце още веднъж и излязоха.

Когато влязоха в спалнята, Дебора погледна Джейсън.

— Виждаш ли. Аз ти казах! Две минути не можем да стоим, без да се караме. Това не е добре за децата.

— Права си — отвърна той. — Обещавам ти отсега нататък да не споря с тебе.

— О, Джейсън — гласът и беше изпълнен с ирония. — Ще видим!

— Трябва да си обещаем да не се караме повече — Джейсън ѝ подаде ръка. — Съгласна?

Дебора го погледна скептично и му подаде ръка.

— Съгласна. Няма да стане, но ще опитам.

— По дяволите, Дебора, защо си толкова недоверчива? — с тези думи той силно я прегърна. — Изглежда, че любовта е единствената възможност за изясняване на нещата.

— Не бъди глупав! — Дебора се откъсна от прегръдката му и го стрелна ядосано.

Джейсън само се засмя.

— Облечи се. Имам желание да излезем.

Тя го изгледа.

— Не! Лягам си.

Джейсън вдигна вежди.

— Както искаш, съгласен съм.

— Имам предвид да си легна сама, много добре разбираш.

Лицето на Джейсън доби заплашителен израз.

— Ще го направим заедно, мое съкровище — или ще излезем, или ще си легнем.

Дебора помисли няколко секунди. Защо трябваше винаги той да се налага!

— Престани да ме гледаш, Дебора, и ми кажи най-после какво ще правим.

— Ще излезем — реши тя и се обърна. Извади чисто бельо от шкафа и влезе в банята.

Докато се миеше, мърмореше ядосано. Погледна се в огледалото и се засмя. Бузите ѝ бяха зачервени, очите ѝ искряха, а лицето ѝ имаше такъв гневен израз, като че ли погледът ѝ беше отправен срещу най-злия ѝ враг.

Тя се върна в спалнята и облече самото „Шанел“ и тясната синя копринена пола. Кръглите седефени копчета блестяха на светлината на лампата.

Джейсън почука и влезе. Той огледа Дебора от главата до петите и отбеляза:

— Изглеждаш добре. Дано не ти е топло със самото, защото ще танцуваме.

— Мога да се съблека, но сигурно няма да се наложи — отвърна Дебора, без да отклони погледа си.

— Е, ще видим.

Не го попита откъде пристигна ролс-ройса, за да ги отведе в клуба. Мълча по време на пътуването до малкия клуб „При Дейн“ в центъра на Манхатън. Когато Джейсън ѝ помогна да слезе от колата, той прошепна нещо на шофьора. После я въведе в пълния ресторант. Салонният управител ги посрещна любезно и му отпрати упрек, че от седмици не го е виждал в ресторанта.

— Това е жена ми, Том. Любима, това е Том.

— Радвам се, Том — Дебора кимна.

Седнаха в едно уютно сепаре.

— Преди време бях тук с някои хора от моето семейство — обясни Джейсън.

— Защо са тези обяснения? — каза Дебора нахакано. — Щеше да ми е все едно дори ако си идвал тук с някое момиче.

Тя знаеше, че не казва истината, и беше доволна, че Джейсън игнорира забележката ѝ. Той направи поръчката, без да я пита за желанията ѝ.

— Не забравяй нашето споразумение! Моля един двоен скок! — извика Дебора след отдалечаващия се келнер.

— Какво? — изненада се Джейсън. — Ти никога не си пила алкохол, освен чаша вино или шампанско! Добре, мила — той ѝ намигна, — ако паднеш под масата, ще те последвам и там ще те любя.

— Не разбирам какво толкова се вълнуваш. Поръчах само нещо за пиене.

Джейсън се облегна.

— Знаеш много добре кога се вълнувам, нали?

Дебора се обърна и погледна танцуващите двойки на дансинга.

— Ти никога не си пила — продължи Джейсън. Той свъси чело, когато келнерът ѝ сервира леденото питие.

Дебора отпи първата глътка и се почувства така, сякаш пое отрова. Закашля се и усети как ѝ потекоха сълзи. Бързо остави чашата и започна да си търси кърпата.

— Задавих се — измънка тя, когато забеляза погледа на Джейсън.

Той се ухили и каза:

— Пий по-бавно!

— Това и правя.

Сега Дебора само допираше устните си до чашата. Съжаляваше, че не беше си поръчала нещо безалкохолно. Но по-скоро би си прехапала езика, отколкото да удостои Джейсън с победа.

— Да танцуваме! — той стана.

— Не можеш ли да предложиш по-любезно?

— Мога ли да ви поканя за един танц, мила? — Джейсън я заведе на дансинга и я обгърна с ръце. — Ти ми принадлежиш и тук в моите ръце ще останеш завинаги.

— Сигурен ли си? — пулсът ѝ се ускори, когато усети тялото му. Ако не беше толкова привлекателен! Дебора никога не беше в състояние да устои на неописуемата му притегателна сила. След първите стъпки сърцето ѝ заби още по-силно. Изведнъж тя се почувства толкова окрилена, както никога досега. Дали се дължеше на скоча?

Танцуваха, докато отзвучаха и последните ритми на музиката. После се върнаха на масата, за да пийнат. Дебора отпи глътка уиски и установи, че вече ѝ харесва.

Изпразни чашата и Джейсън кимна на келнера.

— Моля още веднъж същото.

Дебора отпи голяма глътка. Действително сега ѝ хареса много.

— Не мога да повярвам на очите си. Това втората чаша ли, е?

Той се опита да вземе чашата от ръцете ѝ, но тя енергично започна да протестира.

Изведнъж на полата ѝ се разля малко уиски и Дебора високо се разсмя.

— Джейсън, виж какво направи — тя го заплаши с пръст. — Сега трябва да ми купиш нова пола!

— По-добре да си тръгваме — Джейсън улови ръката ѝ.

— Джейсън, любими! — извика изведнъж една жена и дойде с бързи крачки до масата. Облак от парфюм се разнесе от нея. Прекрасната блондинка сложи ръка на рамото му и го целуна. — От цяла вечност не си се обаждал. Какво прави толкова време сам? Много ни липсваше в Чърчил Даунс, мили. Беше ни много скучно без тебе.

Джейсън се усмихна любезно.

— Как си, Хелън?

Дебора седеше и гледаше право в масата. Какво щеше да направи тази Хелън, ако ѝ плиснеше в лицето остатъка от скоча?

— Искам да те запозная, Хелън! — Джейсън се обърна към Дебора. Усмивката замръзна на лицето му, когато я видя да става с клатушкане.

— Да, Джейсън. Представи ме на Хелън! Искам да ми каже къде си боядисва косата. Чудесна е!

Блондинката я гледаше гневно. Дебора пое дълбоко дъх.

— Мисля, че Джейсън се страхува да ме представи. Не е необходимо. Аз съм неговото маце за тази нощ. Струвам хиляда долара. Както виждате, не съм евтина!

С гордо изправена глава тя искаше да мине покрай Хелън. Изведнъж загуби равновесие, спъна се. Джейсън я хвана и я отведе към изхода:

— Отиваме си, моя малка, пияна вещице.

V

Дебора беше доволна, че Джейсън се занимаваше с децата, след като самолетът излетя от летище Кенеди. Тя разхлади челото си с мокра кърпа и се облегна назад.

— Главоболие ли имате, Дебора?

Джим Сагава се наведе над нея. Държеше чаша горещ чай в ръцете си.

Дебора скръцна със зъби, когато чу как Джейсън се смееше високо. Той седеше от другата страна на пътеката и държеше Сара в скута си. Ким и Лий седяха срещу него на масата и играеха домино.

— Изпий този чай с лимон и без захар — Джим се усмихна на децата и седна до Дебора.

— Тя попита Хелън къде си боядисва косата — разказваше Джейсън и намигаше доволен на Джим.

Джим избухна в смях. Така се разсмя, че разля чай на ръката си.

— Аууу! — грабна бързо влажната кърпа на Дебора и я притисна към ръката си. — Не бива да ме разсмиваш, когато пия чай, приятелю! Наистина ли каза това на Хелън?

— Не може ли да смените темата? — помоли Дебора ядосана.

Джейсън изобщо не й обърна внимание.

— Да. И още няколко хубави думи, които тук не...

— Джейсън! — прекъсна го Дебора. — Не е необходимо да занимаваш децата с глупости.

Двамата мъже се разсмяха. Дебора извърна главата си настрани и затвори очи.

Трябва да беше спала дълбоко, защото когато Джейсън я събуди, самолетът вече се приземяваше. Дебора го гледаше объркано, докато я освобождаваше от колана.

— Пристигнахме ли? — попита тя, стана и погледна през прозореца. Нима бяха вече в Свети Томас? Тя се обърна въпросително към Джейсън. Той обясняваше в момента на Лий, че коланите се

освобождават едва когато прозвучи предупредителният сигнал от пилотската кабина.

— Защо тогава Дебора не е закопчана? — искаше да знае Ким.

Дебора се засмя, когато видя обърканото лице на Джейсън.

— Да, татко — каза тя, — обясни ми.

Той отправи безпомощен поглед към Дебора, преди да се обърне към децата.

— Направих грешка — и вдигна рамене. — Не биваше да отвързвам колана на Дебора. Трябваше да изчакам позвъняването на камбанката.

В този момент се чу сигналът. Джейсън освободи Сара и тя се хвана за ръката му.

— Леля Дебора казва, че трябва да се учим от грешките — отбеляза Лий като възрастен.

— Така ли казва тя? — Джейсън взе Сара на ръце. — Да се надявам, че ще се поучи от грешките си.

Дебора преглътна, за да потисне някоя и друга дума.

При слизането от самолета тя имаше да изпълнява много задължения. Трябваше да отговаря на въпросите на Лий, да отбягва погледите на Джейсън и да дава наставления на Джим и Бароу да не оставят нещо от багажа в самолета. По пътя за залата на летището Дебора забеляза британските и американските знамена. Минаха през митническата контрола и излязоха навън. Хладен бриз духаше от океана и смекчаваше горещината от обедното слънце.

— Джейсън — започна Дебора. Тя плахо наблюдаваше хората около себе си.

— Всичко е наред, Дебора, ето колите. Трябва обаче да се разделим, защото колите на острова са малки и не е възможно да се съберем всички. Джим, ти ще пътуваш с Дебора и Лий, Бароу, ти ще дойдеш с мене.

Дебора се ядоса, защото Джейсън отново се разпореждаше сам. Тя погледна след колата, на която се качи той.

— Ела Дебора, тръгваме — каза Джим и се разпореди на шофьора.

Дебора седеше притисната между многото багаж на задната седалка. Тя искаше да каже нещо на Джим, но той и Лий бяха заети с въпроси и отговори върху марките коли и тяхната скорост.

Дебора въздъхна и погледна през прозореца на колата. Нейната несигурност растеше, когато прекосиха морската гара и продължиха по дигата. На една табела тя прочете „Св. Джордж“.

Преди да каже нещо, колата зави и се изкачи по хълма.

Но когато се насочи по живописното шосе, оградено от двете страни с цветовете на храстите хибискус, тя знаеше със сигурност, че се намира на Бермудските острови, а не в Свети Томас. Как би могла да забрави прекараното време на острова! Тук беше домът на дядото на Джейсън. Мястото, където тя и Джейсън бяха прекарвали медения си месец. Къщата, където бяха прекарвали щастливи дни.

Устните ѝ започнаха да треперят, щом съзря белия ѝ покрив.

Колата изкачи последната част от хълма и спря пред входа на белия замък. Ласло, както винаги в бяла ливрея, се поклони и отвори вратата на колата.

— Голяма чест е за мене да ви посрещна, госпожо Лейтръп. Много ни липсвахте!

Британският акцент звучеше забележително в устата на този мъж, когото човек би си представил по-скоро на пиратски кораб, отколкото слуга в богат дом. Въпреки че Дебора го познаваше като отличен слуга, начинът му на изразяване предизвикваше у нея смях.

— Отново се учудвам, Ласло, колко неподходящо изглеждате без сабя — каза тя.

Усмивка озари цялото му лице.

— Моят предшественик, капитан Фрит, с облекчение би чул, че един от неговите потомци поне малко прилича на него, макар този потомец да е някакъв си домашен прислужник, а не член на братството на пиратите, мадам.

Дебора сложи ръка на рамото му.

— Знаете, че не сте някакъв си прислужник, а най-добрият прислужник на света. Така каза и господин Рупърт, когато говорих за последен път с него.

Ласло се поклони.

— Вие сте прекалено добра, мадам.

Въздъхна дълбоко и се усмихна на децата, които бяха обградили Дебора. Те гледаха с широко отворени очи високия мъж с къдравата бяла коса. После Ласло поведе децата по широкото стълбище към входа на къщата. Джим ги последва. Дебора доволно гледаше след тях.

— Затвори си устата, мила. Да не влезе някой комар — Джейсън внезапно се появи пред нея, притегли я към себе си и я целуна.

Дебора отстъпи уплашена.

— Стига! Какво ще си помислят хората?

Той я прегърна.

— Сега вече си моя. Затворена си в крепостта — бавно поклати глава. — Никога вече няма да ми избягаш. Отсега нататък непрекъснато ще те любя, докато станеш на 90 и след това — Джейсън се смиеше с глас.

— Уморена съм.

— Тогава ще се погрижа да ти се осигури в този рай много ядене и спокойствие.

— Между другото, Джейсън! — гласът ѝ стана по-енергичен. — Това не е Свети Томас!

— Нищо не може да ти убегне, малката ми! — Джейсън отново се засмя, когато Дебора се опита да се освободи от ръцете му.

— Джейсън, не бива да се отнасяш с мене толкова покровителствено.

— Малка вещица!

— Защо ме доведе тук?

— Не намираш ли, че е чудесно? — без да я пуска, той я завъртя, за да погледне към океана. Белият пясъчен бряг блестеше на слънчевата светлина толкова силно, че Дебора трябваше да затвори очи.

— Да — призна тя. — Като в рая.

— Тук започна за нас всичко — той се наведе към нея. — Сега започва отново. И този път нищо не може да ни раздели. Ще се погрижа за това!

— Ти си един надменен и своенравен човек, израсъл в семейство, което със сигурност има бурно минало!

— Сто на сто! — Джейсън се засмя от сърце. — Ела, искам да ти покажа нашата стая.

— Вече я видях.

— Не. Тази още не си. Ремонтирах цялото мъжко крило на къщата.

Те вървяха заедно през къщата. Джейсън изчака търпеливо Дебора, която гладеше с ръце старинната маса и разглеждаше

картините над нея.

— Винаги съм обичала тези мебели — каза тя. — Библиотеката все същата ли е? С високите до тавана полици, с дантелените перденца по тях?

— Да — очите на Джейсън искряха. — Ти си спомняш за много неща и това говори, че моите намерения не са били напразни.

Дебора стана предпазлива:

— Какво искаш да кажеш? Мислиш ли.

Той се наведе и я целуна по носа:

— Сега ще ти покажа нашата стая.

Те се качиха по стъпалата и влязоха през двойна врата, украсена с дърворезба. Джейсън отвори и въведе Дебора. От първи поглед я възхити подредбата в светли тонове. Скъпите бродерии на възглавниците и покривките подчертаваха елегантността на спалнята. Помещението разполагаше с хубав еркер, откъдето през летяща стъклена врата се излизаше на веранда, а оттам по стълбището се отиваше на плажа. През отворения прозорец се усещаше хладният бриз на океана.

— Приказно е — това беше всичко, което можа да каже Дебора.

После Джейсън я заведе по дебелия мек килим до една огледална стена. Натисна копчето и огледалните стени се плъзнаха безшумно настрана. Откри се голям гардероб, пълен с всевъзможни тоалети. Дебора видя костюми, дълги и къси рокли, палта, дънки и шорти. Тя погледна объркано Джейсън.

— Твоят сватбен подарък, мила — обясни той. — Приятелката ти Кларис ги скицира, после бяха изработени и получени тук. Ела, искам да ти покажа всекидневната.

Неспособна да каже нищо, тя го последва до една врата на срещуположната стена и влезе. Дебора отиде до старинното писалище.

— Луи IV? — попита тя.

Джейсън вдигна рамене.

— Може би. Когато с Джим дойдохме да ремонтираме тези стаи, в склада намерихме много старинни неща. Ласло беше възхитен, дето решихме да използваме част от тях. Знаех, че обичаш и цениш антиките.

Дебора го погледна въпросително.

— Кога направи всичко това?

— Харесва ли ти? — той се обърна и отвори вратата на следващата стая.

— Джейсън! Джейсън! Тя... Тя е просто разкошна!

Дебора пое дълбоко въздух, преди да влезе в помещението. Едно канапе от кремав сатен и малки фотьойли формираха пред камината уютен кът. В средата стоеше кръгла маса за кафе. Възглавниците и покривките изглеждаха скъпи и луксозни. Благодарение и на светлия килим помещението създаваше топла и уютна обстановка.

— От другата страна има още една по-малка спалня — обясни Джейсън. — Сигурно е била по-рано детска стая.

Той се огледа и се усмихна доволно.

— Разкошно е! Всичко ми харесва. Но не ми отговори кога си успял да направиш всичко тук?

— Не е толкова съществено — отговори Джейсън, без да я поглежда. Той мина пред нея, за да ѝ покаже малката спалня. Преобладаващият цвят беше зеленият — любимият на Дебора. Две големи отделни легла стояха до дървен шкаф, който блестеше от падащата върху него светлина.

— Както виждаш, имаме достатъчно място — той се обърна и намръщи чело. — Защо се смееш?

— След деветгодишен брак има още неща, които ме изненадват в тебе. Знаех, че проектираш строителни обекти, но за мене е ново, че разбираш от вътрешна архитектура и обзавеждане — Дебора се засмя. — Какво не бих дала, да те видя как тичаш с боя и четка.

Джейсън се изчерви.

— Нямаше да имаш тази възможност. Просто, казах на хората какво искам, а когато не ми харесваше, правех рекламации — после веднага смени темата.

— Сигурно ще искаш да се изкъпеш преди вечеря? — попита той.

— Да — Дебора мина покрай него. Когато той я последва, тя се обърна енергично. — Не каза ли, че в това крило има две бани?

— Не, не съм, но действително има — лицето му отново прие напрегнатия израз, който напомняше за предстояща караница. Какво му хрумна пак, си помисли Дебора. Тя бързо напусна стаята и тресна вратата след себе си.

Не използва душа, а пусна водата в кръглата вана. Легна в пенливата вода и зараглежда изкусно изработените плочки по стените.

Лежейки във ваната, се опита още веднъж да си припомни изминалите години с Джейсън. Как беше успял да се ожени втори път за нея? Нима нямаше никакъв начин да се отскубне от силното му влияние? Тя го обичаше, но я смущаваше, че той винаги вземаше решения, без да се допитва до нея. Дебора въздъхна на глас.

— Защо въздишаш така ужасно? — прозвуча гласът на Джейсън. С кърпа, обвита около кръста, той се изправи в цял ръст на вратата. — Изглеждаш много съблазнителна — като Афродита издигаща се от морската пяна.

— Не бъди глупав! — Дебора стана и взе хавлията.

Джейсън светкавично се озова пред нея. Сложи ръце на талията ѝ, вдигна я и сложи на килима в банята. Нежно я уви в хавлията.

— Не, не! — Дебора се бранеше.

— Децата вечеряха и искат да поизлязат на плажа, преди да си легнат. Обещах да отидем с тях. Нима трябва да им кажа, че не искаш да дойдеш?

— Не, разбира се!

— Много често започна да казваш думата „Не“, мила моя. Ще те науча да казваш само „Да“!

— Няма да го бъде — отвърна Дебора.

— Не е ли по-добре да се облечеш? — Джейсън я прегърна и я целуна нежно.

Тя се отскубна.

— Нали искаш да се приготвя бързо за плажа?

Джейсън се усмихна.

— Бих предложил нещо по-добро!

— На какво си играете? — извика Ким от вратата. — Няма ли да ходим на плажа?

Тя държеше Сара за ръка. Лий поглеждаше над раменете ѝ.

Джейсън не пусна Дебора, когато срещна погледите на децата, а я притисна дори още по-силно.

— Играем на „Кой кого обича повече“ — обясни той. — Влизайте!

Ким и Сара влязоха. Лий остана малко назад.

— Пусни ме! — съскаше Дебора на ухото му.

— Само засега — отстъпи Джейсън.

Дебора усещаше бузите си пламнали. Тя се усмихна на Лий и придърпа хавлиената кърпа, която Джейсън беше увил около тялото ѝ.

— Казах на момичетата да чакаме на верандата — каза Лий.

— Не, не, не е необходимо — Дебора хвърли поглед към Джейсън, който разговаряше с децата. — След пет минути идвам. Седнете за малко — обеща тя. Грабна бельото си и изтича в спалнята.

Вечерен здрач се разстла над острова. Плажът блестеше като сребро на лунната светлина.

В началото Сара се държеше страхливо за Джейсън. Тя се взираше с широко отворени очи в силния прибой на вълните. Но после се пристраши, пусна ръката му и се втурна напред. Ким и Лий я последваха. Джейсън се усмихна. Сара хвърли шепа пясък в морето, после изтича към водата и гордо се засмя.

Дебора кимна. Тя се наведе, за да прегърне детето.

— Това е чудесно място за децата. Ще им достави голямо удоволствие — погледна към Джейсън, който наблюдаваше в далечината приближаваща се яхта. Силната музика и светлините от нея смутиха царящата тишина на плажа.

Когато се връщаха към къщи, Сара седеше щастлива върху раменете на Дебора. Лий, който обикновено беше по-мълчалив от сестрите си, описваше възбудено с подробности пурпурния труп на кит, изхвърлен на брега.

— Кога ще ходим за риба? — попита Лий.

— Ще ловим риба, ще гребем, ще плуваме, ще се гмуркаме.

Джейсън говореше сериозно на момчето и очите му искряха от удоволствие заради проявения интерес на Лий. Изкачвайки стъпалата, те продължаваха да кроят планове, Дебора беше щастлива, че Лий за първи път даваше свобода на чувствата си. Той се нуждаеше от баща. Нуждаеше се от Джейсън. Аз също се нуждая от него, си каза тя. Само да не беше толкова самонадеян! Но ще се опитам да го променя. Този път няма да отстъпя.

Дебора изчисти пясъка от краката на Сара. Детето беше изморено и след като го изми, Дебора го сложи в леглото. Ким вече спеше дълбоко. Изминалият ден беше уморителен за децата. Накрая

Дебора застана на прага на стаята на Лий и заслуша как разговарят с Джейсън.

— Какви риби ще ловим? — попита Лий, когато се пъкна под завивката. Климатичната инсталация беше включена, мек бриз подухваше от океана.

— Всевъзможни скални риби — отговори Джейсън. Той потупа Лий по бузата. — Лека нощ.

Лий пое дълбоко въздух и кимна.

— Лека нощ. И благодаря за всичко. Островът ми харесва много.

— Лека нощ, Лий — обади се Дебора. Тя отиде до момчето и грижовно го зави.

Лий прошепна на ухото ѝ:

— Джейсън ми харесва много повече, отколкото Жерард.

Дебора кимна с глава, целуна го и излезе от стаята.

Джейсън хвана Дебора за лакътя и я изведе от столовата, където току-що бяха вечеряли.

— Ще пийнем ли нещо за приспиване на верандата?

Дебора поклати глава.

— Мисля, че е по-добре да лягам.

— Моля те поне да ми правиш компания. Искам да говоря с тебе.

Гласът му звучеше сериозно.

— Не може ли да отложим разговора за утре?

— Не.

— Е, добре, ще дойда — отстъпи тя, — но по-накратко. Наистина съм уморена.

Те се отправиха към верандата.

— За да задоволя твоето любопитство — започна Джейсън. Той се наведе и я целуна. — Изглеждаш още по-хубава, когато ме гледаш така.

— Какво искаш да кажеш? — тя седна в един бял стол кошница. — Какво ще ми кажеш толкова важно, което не търпи отлагане?

— Чу ли преди това думите на Лий? Момчето каза, че му харесва островът — Джейсън сложи няколко парчета лед в чашата си с ирландско уиски и отпи глътка.

— Да — потвърди Дебора.

— Мисля, че и момиченцата ще са щастливи тук. Джим и Бароу ще се грижат за децата заедно с Линда, която е дружелюбна и

същевременно умерено строга с децата.

Дебора стана.

— Това е силно казано за първия почивен ден.

— Но тук не сме само на почивка, Дебора!

Тя намръщи чело.

— Какво искаш да кажеш?

Джейсън изпи уискито и остави чашата на масата.

— Ще останем да живеем известно време.

— Какво? — Дебора скочи и сложи ръце на кръста. — Какво означава това? Не можем да останем дълго тук. А моята работа? Ваканцията на децата скоро ще свърши.

— Аз вече се свързах с твоя шеф и с училището им.

— Как си посмял! — прекъсна го тя. — Нямах право да се месиш!

— Аз съм твой съпруг.

— Но не и мой собственик. Обичам работата си. Тя ми доставя удоволствие. Предпочитам сама да решавам проблемите си.

— Ти забравяш, че междувременно носиш отговорност за три деца — отвърна Джейсън. — Грижете за децата ще ти отнемат много време и сили.

— Да, но е чисто мое задължение да освободя работното си място.

— Ще останем за известно време на острова.

— А децата, училището?

— Записах ги вече в началното училище „Свети Джордж“, обясни той. — Започват в понеделник.

VI

Откакто Джейсън ѝ беше съобщил плановете си, къщата се беше превърнала за Дебора в охраняван лагер. Тя почти не говореше с него, когато бяха заедно. Въпреки че му беше сърдита, тялото ѝ копнееше за неговата нежност.

Дебора въздъхна и погледна през верандата към склона, който се простираше до брега на морето.

Джейсън беше заминал днес с Бароу за Свети Томас.

Линда искаше да заведат децата на плажа. И Джим Сагава дойде с Дебора, за да ѝ прави компания.

Ким и Сара подскачаха от радост, докато слизаха по пътеката към брега.

— Да си призная, не обичам деца — каза Джим. — Предложението да пътувам с тебе и Джейсън на острова отначало не ми допадна. Но тези деца ми харесват. Те са весели и извънредно интелигентни.

— Затова ли Ким каза, че ти си чудесен? — попита Дебора.

Джим се засмя.

— Детето има добър вкус.

Той сложи Сара на постелката върху пясъка. Дебора си пое дъх.

— Дълго говорих с Лий и Ким. Те казват, че им харесва тук и имат желание да останат. Въпреки това се тревожа за тях. Сменят вече няколко пъти училищата си — Дебора не отделяше поглед от играещите на брега деца. Тя подаде на Линда плажното масло.

— Дори няма да имам право да ги вземам от училище. Воденето и връщането на децата ще става с автобус.

— Въпреки това се страхуваш — каза Джим. — Нямах доверие на никого.

— Не е вярно — Дебора взе плувната си шапка и стана. — Кой знае. Може би няма да съм вкъщи, когато се върнат първия път от училище. Точно в този ден смятам да отида на пазар в Хамилтън.

— Искаш ли да ти дам мотопеда, вместо да пътуваш с автобуса? Към него са прикрепени две кошници за покупки — Джим също стана. Той последва Дебора във водата.

Тя беше си наумила това пътуване само за да демонстрира, че не е страхлива и вманиачена майка.

Дебора игра известно време с децата в плитката вода. После Линда обеща да ги пази, за да могат Джим и Дебора да плуват. Дебора бързо навлезе в дълбокото и заплува успоредно с брега. Тя се задъхваше от ударите на вълните. В един момент усети водовъртеж, за който Джейсън я беше предупреждавал, когато идваха тук предишните години. Опита да заплува към брега, но водата я теглеше навътре. Когато най-после успя да се измъкне, се почувства капнала от умора.

Джим се изправи и тръгна срещу Лий, който го чакаше с нетърпение да се гмуркат.

— Джим каза, че днес може да се гмуркам. Разрешаваш ли, Дебора?

Тя се поколеба.

— По-добре Джейсън да беше тук. Но да речем, днес би могъл да направиш няколко упражнения.

Дебора се усмихна на момчето. От радост Лий започна да скача и да се пляска по бедрата. Джим вдигна рамене.

— Ако разбере Джейсън, ще ми издере очите, но... Ела Лий! От гмуркане разбирам повече от него.

Лий го погледна сериозно.

— Не вярвам да си по-добър от татко.

Дебора се просълзи от умиление. Лий беше признал Джейсън за баща! Той го беше нарекъл татко! Скришом избърса очите си и веднага се усмихна, щом погледна Джим.

— Джейсън успя да спечели децата, Дебора!

Джим поклати глава с недоумение. Тръгнаха след Лий, влязоха във водата и Джим започна да му показва движенията. Лий се подчиняваше безусловно на указанията.

Дебора също следваше точно движенията на Джим. Тя беше изненадана, че си припомни много бързо всичко, което беше научила от Джейсън.

След като Лий се беше упражнявал достатъчно, Джим го накара да последва Дебора в дълбоката вода. Тя свободно се гмуркаше и се

любуваше на кораловия риф. Дебора си спомни за предупрежденията на Джейсън, че отлаганията на морските животни са остри и могат да причинят дълбоки и опасни наранявания.

След около час те приключиха и се върнаха при Ким и Сара.

Едва когато седна, Дебора почувства умората. Мускулите на краката ѝ трепереха и тя започна да ги масажира. Междувременно поглеждаше Сара и ѝ се усмихваше. Скоро малката заспа под защитния покрив. Мрежата отстрани я предпазваше от насекомите, които летяха наоколо.

Лий и Ким издигаха пясъчни хълмове и пирамиди на брега. Джим ги наблюдаваше и им се радваше. Той не издържа на изкушението ѝ се присъедини към тях.

Каква идилия, мислеше си Дебора, и се унесе в лека дрямка.

Джим настояваше да придружи Дебора, Ким и Лий до училището. Училищният двор гъмжеше от деца. Две момченца дотърчаха при Лий и се запознаха с него. Ким изглеждаше плаха и не се отделяше от Дебора.

Изведнъж при нея дойде едно момиченце с руси къдрици и големи сини очи.

— Здравей! — поздрави то и хвана Ким за ръка.

— Здравей! — отвърна Ким и страхът ѝ се стопи. Двете деца се сляха с останалите и потънаха в училищния двор.

Дебора беше доволна от компанията на Джим. На раздяла тя целуна децата и едва не се разплака от умиление. Ким и Лий бързаха при новите си приятели.

— Не е лесно да си майка, нали? — каза Джим, докато чакаха автобуса, и подаде на Дебора носна кърпа.

— Ужасно е.

Тя изтри очите си. Преди да се качи в автобуса, погледна още веднъж училищния двор. Ким и Лий бяха изчезнали с другите деца в училищната сграда.

Един час по-късно енергично убеждаваше Джим, че е карала мотопед, когато преди години е била с Джейсън на острова. Премълча, че всъщност той ѝ беше разрешил само едно малко разстояние близо до къщата. Дебора кимна успокоително на Джим, забелязала загрижения му поглед.

В началото Дебора се чувстваше несигурна, но скоро преодоля това състояние и излезе на главното шосе за Хамилтън. Колкото по-дълго караше, толкова по-сигурна се чувстваше. Струваше ѝ се, че всички пешеходци и водачи на мотопеди ѝ махаха с ръка. Отначало им отвръщаше, но усещаше залитането на мотопеда, затова само кимаше и се усмихваше.

Дебора съвсем беше забравила за автобусите. Те префучаваха покрай нея и като че ли не познаваха спирачките. Косите ѝ се изправиха, когато зад нея се появи едно от тези чудовища. Тя усети въздушната струя с тялото си. Пот изби по челото ѝ. Въздъхна облекчено, когато превозното средство я изпревари.

Накрая смело преодоля трите мили до Хамилтън. Ръцете ѝ сякаш се бяха запоили за дръжките, а очите ѝ под пластмасовите очила горяха. Дебора съжаляваше, че беше предприела така безразсъдно това напрегнато и опасно пътуване.

Бързо забрави грижите си по време на разходките из града. Най-напред си купи сладолед, за да се подкрепи. После влезе в магазин за платове. Тук хареса светла покривка за маса. На един от ъглите погледът ѝ беше привлечен от витрините с фин порцелан и скъп кристал. В магазин за вълнен трикотаж купи топли вълнени пуловери за всяко дете и един специално за Джейсън с цвета на зелените му очи. Пуловерите на момиченцата беше допълнила с полички, а на мъжете купи по чифт шорти. Приключи с пазаруването и реши да се върне с обемистите пакети при превозното си средство.

Радостта ѝ от покупките скоро изчезна, когато се увери, че беше трудно да ги побере в кошниците на мотопеда. Безпомощно се въртеше около него, докато погледът ѝ падна на витрината на близкия магазин за спортни артикули. Там бяха изложени раници. Помисли си, че една раница би разрешила проблема ѝ. Продавачът ѝ помогна да подреди пакетите и да се качи на мотопеда.

Половината миля измина без проблеми. Трябваше да се концентрира в движението само в лявата страна на платното. След като беше изминала половината път, тя усети болки в раменете от тежестта на раницата. Опитвайки се да я намести, навлезе в другата част на платното. В панически страх успя да завие, защото отсреща идваше ферари. За момент видя обърканото изражение върху лицето на

Джейсън. Тя го беше зърнала през рамо и в този момент чу спирачките.

Дебора не можа да овладее положението, мотопедът залитна в канавката, излезе от нея и се подхлъзна в глинестата почва на прясно разораната градина. Тя извика и падна.

Дебора чувстваше, че не е ранена. По-скоро би избухнала в сълзи, след като видя разпилените пакети в калта. Защо не беше завързала добре раницата?

Оправи каската на главата си и се опита да стане. Срещу нея вече идваше Джейсън, следван от непознат мъж.

— Дебора! — гласът му прозвуча тревожно — Дебора, ранена ли си?

Тя го гледаше втренчено.

— Обезумял ли си, Джейсън? Имаш ли ум в главата си? Би трябвало веднага да те арестуват!

Непознатият я гледаше изумен. Джейсън не обърна внимание на думите ѝ. Той присви очи и огледа тялото ѝ.

— Голямо постижение е този случай за тебе, мила! Къде си се учила да караш мотопед?

— Какво? — Дебора сложи ръце на кръста си. — Чудовище! Закоравял нарушител на движението! — тя посочи браздата, която беше заорал мотопедът в градината. — Виж какво направи! — избърса с ръка челото си и погледна към непознатия — навярно собственика на градината, който гледаше безпомощно ту Дебора, ту Джейсън.

— Ако имате намерение да се оплачете от този вандал, ще ви подкрепя!

— О, не нямам никакво основание да...

— Дебора! — извика Джейсън.

— Нещо повече — продължи тя, — аз самата ще се оплача! — огледа се и трябваше да положи големи усилия, за да не изкреци, когато видя пуловерите на децата в калта. Тя коленичи и ги натика в раницата. — Ще го дам под съд! И тогава ще го пратят на Дяволския остров!

Джейсън ѝ помогна да събере нещата.

— Французите са на Дяволския остров, а не британците — обясни той. — Освен това там вече не се изпращат пленници. Лицето ти е цялото изцапано.

— Ще предизвикам французите да смажат гилотината — Дебора беше извън себе си от яд.

Собственикът на градината се представи. Казвал се Дъдли Уорингтън. Изчисти пръстта от мотопеда и го изправи. Джейсън отиде при него и му се извини, но мъжът махна с ръка.

— Няма защо. Свикнал съм с тези неща. Нищо не се е случило, не се притеснявайте! Радвам се, че дамата не е пострадала!

Джейсън я хвана за ръката.

— Да тръгваме!

Той я заведе до колата и каза на Уорингтън, че негов приятел ще дойде да вземе мотопеда. Мъжът кимна и продължи да им маха с ръка, докато се изгубиха от погледа му.

— Престъпник такъв! — Дебора държеше каската в скута си. — Ти си ужасен шофьор!

— Ако извършиш още веднъж такава глупост, Дебора, ще ти насиня задника. Обещавам ти!

— Не ме заплашвай! Ще карам мотопед, докато...

— Няма да караш, докато не се научиш — Джейсън говореше сериозно. — Забранявам ти.

— Забраняваш ми? Слушай добре...

— Искам да кажа, докато не ти подаря кола. Дотогава ще пътуваш с автобуса. Транспортната система на острова е добра и сигурна.

Дебора кипеше от яд? Безмълвно гледаше през прозореца на колата. Изненада се, че Джейсън направи завои към Свети Джордж. Не смееше да го попита.

След като беше паркирал колата зад църквата Свети Петър, той се обърна към Дебора, за да ѝ изчисти с кърпа калта от лицето.

— Ще отида да взема поръчаните от Ласло уиски и вино — обясни небрежно. — Ще дойдеш ли е мене, или искаш да останеш тук?

Тя би останала в колата, но когато видя огрения от слънцето хълм с белите кокетни постройки, измърмори:

— Ще дойда! — отвори вратата и слезе преди Джейсън.

Той хвана ръката ѝ и влезе в крак с нея.

— Кога най-после ще престанеш да се бориш срещу мене, малка вещице?

— Когато се изпариш в ада — Дебора се опита да се освободи от ръката му. — Пусни ме! — изсъска тя.

— Обещаваш ли да се държиш прилично? Обещай ми!

— Да, да, добре!

— Ако ми се усмихнеш, ще ти купя сладолед!

— Ах, ти, изнудвач такъв! — Дебора се усмихна. — Предпочитам млечен шейк.

Те се разходиха из живописния град и пиха в едно кафене млечен шейк. Дебора посочи магазина за алкохол, но Джейсън вдигна рамене.

— На връщане ще се отбием. Искам да отидем до кея.

Висока жена с руси къдрици махаше на Джейсън. Тя носеше оскъдни бикини и фигурата ѝ беше фантастична.

Дебора би бутнала с удоволствие Джейсън във водата, когато той ѝ се усмихна и отвърна на поздрава.

— Някогашна приятелка ли беше? — запита го иронично.

— Ревнуваш ли, мила? — Джейсън сияеше. — Ела да отидем в отсрещния магазин, искам да взема една поръчка.

Тъкмо беше се успокоила и се наслаждаваше на хубавата разходка, когато се появи тази блондинка и помрачи настроението ѝ. Тя влезе с Джейсън в магазина.

За миг се спря, за да се адаптира към слабата светлина.

Джейсън ѝ махна с ръка. Той я гледаше като малко момче.

— Любима, как ти харесва това тук? — той я притегли към себе, си, докато ѝ показваше нещо на щанда. Пред продавачката стоеше лампа от изящен кристал.

— Разкошна е! — Дебора поглади повърхността на лампата.

— За тебе е — каза Джейсън. — Желая ти всичко добро за годишнината! — той се наведе и я целуна.

— Годишнината не е днес — нито на първата, нито на втората ни сватба!

Джейсън се засмя, но не я пусна. Той помоли продавачката да опакова лампата и да я изпрати на домашния им адрес.

— Как можеш да забравиш деня, в който се запознахме? Мислех, че само мъжете не помнят юбилеите.

Дебора го изгледа и преглътна.

— Не съм забравила — прошепна тя и в същия момент вече съжаляваше за безобразното си поведение след падането от мотопеда.

Джейсън не се задоволи само с тази покупка. Той ѝ купи и един фееричен халат с цвета на очите ѝ. След този подарък Дебора го помоли за прошка.

После, прегърнати плътно един до друг, те се разходиха в сенчестия парк.

Решиха да си тръгват, за да прекарат малко от времето сами, преди да са се върнали децата от училище.

Гласът на Джейсън издаваше същото желание, което и тя имаше. Дебора усети ускорения си пулс и омекналите си колене. Това чувство се подсили още повече от нежната целувка на Джейсън. Тя беше сигурна, че и неговото сърце биеше като лудо в този момент. На връщане и двамата мълчаха.

Никой не се виждаше вкъщи, дори и Ласло. Джейсън взе Дебора на ръце и я понесе по виещата се стълба към спалнята. Сложи я на огромното легло и се върна да заключи вратата.

— Най-после! — извика той. — През цялото време мечтаех за този момент! — бързо съблече ризата си.

— Джейсън, аз...

Той я прегърна и запуши устата ѝ с целувка, която трая цяла вечност.

— Не е необходимо да говориш сега, Дебора! — и каза, дишайки тежко. — Днес ми изкара акъла. Като помисля само, че падането ти можеше да има други последици. Заслужаваш истински бой!

— Само се опитай! — Дебора се усмихна закачливо. Тя усети устните му върху бузата си.

— Моята малка амазонка! — ръката му докосна гърдите ѝ. — Имам желание да те обладая, Дебора, веднага! Споделяш ли моето желание?

Тя само кимна, неспособна да каже нещо. Той съблече блузата ѝ и разкопча дънките ѝ. Очите му потъмняха при вида на разголените ѝ гърди.

— Обичам ги и те са само мои!

Сърцето на Дебора биеше лудо. Голото ѝ тяло усети приятната хладина на копринения чаршаф. Тя обви шията му с ръце.

— Искаш ли да ме почувстваш, Дебора?

— Джейсън!

— На дневна светлина си истинско удоволствие за мене — шепнеше той на ухото ѝ. — Обичам меката ти кожа, закръгления ти ханш — погледът, с който я гледаше, я накара да потръпне. Ти си моя, Дебора! Винаги ще ми принадлежиш!

— Да, Джейсън, да!

Дебора извика, когато той проникна в нея. Тялото ѝ отвърна на напора и бурно реагира на движенията му. Дебора стенеше, нежно зовеше името му, а изживяната кулминация я накара да забрави всичко около себе си.

Дълго след това тя остана в прегръдките му. Джейсън продължаваше да я гали нежно. По време на първия брак Джейсън беше също много любвеобилен. Само един поглед, едно докосване и една целувка бяха достатъчни да събудят у нея желанието.

Нищо не беше се променило!

— Чудесно е, мила, нали?

Тъкмо искаше да отговори, когато погледът ѝ падна върху часовника.

— О! — Тя се освободи от него и бързо стана. — Автобусът!

— Кой автобус?

— Училищният автобус ще пристигне след половин час. Искам да посрещна децата навреме. Сара сигурно се е събудила. Искам да я взема с мен.

— И аз ще дойда! — Джейсън я прегърна страстно. — Както те познавам, най-напред ще вземеш един душ. И през първия ни брак повечето време прекарваше под душа.

Тя го целуна по бузата.

— Ще ми сапунисаш ли гърба, мили? — грабна хавлиена кърпа. — Между другото, Джейсън, искам да ти благодаря най-сърдечно за лампата и халата. Беше много мило от твоя страна. А аз се държах отвратително.

— За последен път, нали? — Джейсън ѝ намигна и ѝ натърка гърба с ароматния гел за баня.

Дебора въздъхна.

— В това отношение си голяма работа!

— Само в това отношение? Хайде по-нататък, малка вещице. Наведи се да ти измия косата.

Въпреки че се забавиха, докато Дебора изсуши косата си, излязоха навреме от вкъщи. Сара сияеше от радост, когато Джейсън я качи на раменете си. Той ѝ откъсна едно цвете и ѝ го подаде.

— Чудесно е, любими, има същия цвят като кожата на моето бебе.

— Не бебе! Голямо момиче.

Джейсън се засмя.

— Запомни, мами. Ти забрави, че нямаме бебета, а само големи момичета! — обърна глава и целуна малкото краче на рамото си.

Стигнаха на спирката и Джейсън остави Сара на земята.

— Така, малката ми, ще стоиш тук мирно. Погледни кой идва! — на отсрещната страна се появи едно куче. Беше трудно да се определи породата му.

Сара посочи към животното и извика с развълнуван глас.

— Мио! Мио! Мио! — тя протегна двете си ръчички. Кучето се спря, почеса се зад ухото и продължи. Сара погледна към Джейсън. — Мио! — думата замря на устните ѝ.

Дебора коленичи пред нея и я прегърна.

— Мъчно ѝ е за Мило. Тя и кучето бяха неразделни — обясни с един поглед на Джейсън.

Джейсън кимна и погали Сара по косата.

— Ще имаш любимото си куче, малката ми. Не се тревожи!

Дебора го погледна въпросително.

— Наистина ли?

Той се усмихна.

— Да, Дебора. Мислиш, не забелязах, че на децата им липсва любимото животно?

Тя се изчерви.

— Не исках да кажа, че не чувстваш от какво се нуждаят децата. Само исках да ти напомня.

— Автобусът идва — извика Джейсън.

Шофьорът отклони колата на мястото за паркиране. Той се усмихна на Ким и Лий, които вече слизаха.

Устата на Ким не спря за секунда.

— ... и, татко, видяхме едно птиче гнездо, отидохме при него и го пипнахме... и... — тя си пое въздух, когато Джейсън вдигна косата от челото ѝ. — А утре трябва да си взема закуска и...

Лий се усмихна на Дебора.

— Беше много интересно в училище — след това погледна Джейсън. — Там играят футбол и крикет — Лий направи доволно движение с ръка. — Ще ти покажа!

Дебора беше щастлива, като слушаше разговора на децата. Бързо се бяха приспособили. Сякаш камък ѝ падна от сърцето. Тя хвана Лий за ръка и тръгна с него след Джейсън и момиченцето.

— ... мисля, че няма такива грубияни като Тими Диърборн.

Ким намръщи замислено чело:

— Моята приятелка каза, че котката ѝ родила котенца и ще ми даде едно.

Джейсън слушаше внимателно.

— Каза ли ти твоята приятелка кога може да се вземат котенцата от майка им?

Детето кимна и погледна Джейсън умолително:

— Може ли да имаме и ние коте?

Лий се обърна най-напред към Дебора, после към Джейсън, без да каже дума.

— Какво ще кажеш, Дебора — попита Джейсън.

Дебора се усмихна.

— Мисля, че ако в тази къща липсва нещо, то е коте. Не се знае кога мишките ще се опитат да превземат властта тук.

VII

Котаракът Том изглеждаше като топка от бяла и сива козина със зелени очи. Децата можеха да лежат с часове по корем и да наблюдават как малкото зверче играеше с кълбото прежда, с гумените топчета или с изкуствената мишка.

Само Джим Сагава не го обичаше, след като котаракът беше докопал вълнения му пуловер.

— Ако не бяха децата, щях да изхвърля това животно — прошепна той на Дебора.

Два дни по-късно Том изчезна. Децата се разплакаха. Джим и Бароу претърсиха цялата околност, а Ласло обърна къщата.

Най-после Джим откри Том заспал в един храст. Взе го и го даде без удоволствие на щастливата Ким. В този момент срещна насмешливия поглед на Дебора. Той вдигна рамене.

— Не мога да понасям тревогите на децата. Така всеки ден носеше нещо ново, а Дебора беше доволна, че Ким и Лий се справяха добре в училище.

Лий се беше включил във футболния отбор. Двамата се бяха сприятелили с близначките Арчър и Ан Уендъл. Въпреки че бяха две години по-големи от тях, добре се разбираха. Бяха станали добри приятели и ден не минаваше вкъщи да не се говори за близначките.

Една сутрин майка им ги доведе при Ким и Лий и Дебора има най-после възможността да се запознае с нея.

— Нашите деца, изглежда, чудесно се разбират — Мери Уендъл се усмихна. Русите ѝ къдрици блестяха на слънцето.

Дебора кимна.

— Защо не останете малко? Можем да направим малък пикник или да поплуваме.

— С удоволствие, но днес имам час при фризьора. Не можем ли да отложим за друг път?

— Когато пожелаете.

— Какво ще кажете за сряда?

— Великолепно — Дебора се усмихна и маха на жената, докато колата се изгуби.

Времето в сряда беше типично за острова — слънчево и ветровито. Дебора се зарадва, когато видя волвото на Уендълс пред входа на къщата.

Джим беше обещал да занесе на плажа нещата за пикника, включително двете хладилни чанти с безалкохолни напитки и салатите.

— Ласло! — извика Дебора, щом го видя да пълни малкото комби. — Какво си намислил с това ядене? Отиваме само на пикник!

Ласло се изправи и погледна децата.

— Но, мадам, тези малки гладни лъвчета ще ометат всичко.

— Като не броиш и котарака — каза Дебора и посочи Сара, която идваше с Том на ръце.

Само котаракът си знаеше защо търпи всички закачки на Сара. Единствена тя не беше изпробвала ноктите му.

— И котарака — каза Сара на Ласло.

— Не, не, госпожице Сара. Ще оставим Том вкъщи, ако не искаш отново да го загубим, или!? — Ласло погледна дружелюбно малкото момиченце.

Сара кимна. Притисна още веднъж животното към себе си и го подаде на Ласло да го върне вкъщи.

Стана горещо. Дебора беше доволна, когато се разположиха на плажа.

— Уморена ли сте? — попита я загрижено Мери Уендъл.

— Като че ли смяната на климата ме уморява — Дебора се усмихна и избърса потта от челото си. — Откога живеете тук, Мери?

— От десет години. Дойдохме веднага след женитбата. Джеймс получи предложение от телефонната компания на острова. И не съжаляваме!

— Вярвам ви. Времето в Англия е толкова хубаво, колкото и в Ню Йорк — каза тя и започна грижливо да нанася крема върху лицето си. Въздъхна с облекчение, когато видя, че Ласло подрежда лежащите столове на сянка пред бунгалото, в което беше разположил господин Рупърт. Добра идея на стария мъж! Така тя можеше на сянка да наблюдава децата, когато играеха на пясъка или във водата.

— Няма ли да влезете във водата, Дебора? — попита Мери.

— О, да, разбира се — Дебора стана и въздъхна. — Днес се чувствам съвсем отпаднала — тя не остана много в дълбоката вода. Бързо се умори, нямаше сили повече да плува.

Седна на топлия пясък и се загледа как Мери играе със Сара на брега.

— Не се страхува от водата — отбеляза Мери.

— Вярно е. Когато Джейсън е тук, тя не се страхува и от дълбоката вода.

— Не се учудвам. Мислех, че моят мъж е висок, но вашият го превъзхожда. Откъде сте всъщност?

— Джейсън е от Бостън, аз съм от северната част на щата Ню Йорк — обясни Дебора. — Ние...

Тя изведнъж млъкна и хвана ръката на Мери, търсейки нейната помощ.

— Извинете, не се чувствам добре.

— Да седнем в шезлонгите.

Мери подкрепи Дебора и се огледа за децата, които строяха пясъчен замък на брега.

— Ходихте ли на лекар? Или мислите, че още е рано? — Мери пак погледна играещите деца, после Дебора. — Добре сте подбрали времето. Сара вече е голямо момиче и Линда ще може да поеме следващото дете.

— Какво говорите? — попита Дебора със слаб глас.

Мери я погледна изумена.

— Съжалявам, Дебора, може би не трябваше да зная. Може би прибързах, повярвайте, без да искам. Не помислих, че може би не ви е приятно да издавате състоянието си.

— Сега разбрах какво имате предвид, но се заблуждавате, не може да бъде, аз... не, не, не може да бъде!

— Не вярвате, че сте бременна? Но то е съвсем явно! — Мери се изкашля. — Ах да, никога не сте били бременна — тя се засмя — Все забравям, защото имате три деца. Какво показва календарът ви?

— Какво? Честно казано, не следя датите. Въпреки че мина доста време, откакто... но не може да бъде! Аз съм вече на двадесет и седем!

— Двадесет и седем е добра възраст.

Дебора пое дълбоко въздух.

— Ако наистина съм бременна чудесно, тогава ще имаме четири деца.

— Хубаво число!

Дебора кимна замечтано.

— Какво ще каже мъжът ви?

— Не знам — Дебора се замисли. Какво ще каже Джейсън? Дали ще иска да има още едно дете? Дали няма да се учуди защо по-рано не стана. И тя самата не можеше да си отговори.

През останалата част от деня Дебора се чувстваше изморена, но щастлива. Ако Мери е права! Ще е чудесно да си роди дете. Дебора беше сигурна, че Мери не греша. Нима изведнъж не ѝ се беше увеличил апетита към бананите? След като изяде и четвъртия, Мери започна да се смее.

— Жалко, че Ласло не е донесъл кисели краставички!

По лицето на Дебора засия усмивка. Тя не можеше да мисли за нищо друго, освен че с Джейсън щяха да си имат свое дете.

На тръгване Мери покани Дебора с Джейсън на вечеря.

— Нашата къща в Свети Джорд не е толкова голяма, но също е уютно.

— Ще дойдем в петък — обеща Дебора. — В края на седмицата Джейсън се прибира обикновено по-рано.

— Ще му кажете ли тази вечер новината?

— Аз, о, Мери, би ли запазила за известно време тайна? — Дебора се изчерви, когато Мери я погледна и кимна. — Бих искала най-напред аз да свикна с мисълта за детето.

Дебора остана доволна и едновременно разочарована, когато Джейсън телефонира от Свети Томас и ѝ съобщи, че е затруднен и няма да може да си дойде преди петък.

— Дебора? Дебора, чуваш ли ме? Всичко наред ли е? Отговори ми!

— Не! Да, всичко е наред. Не те разбирам добре. Изглежда, че връзката е лоша. Надявам се да се оправяш.

— Добре ли си, мила? — попита Джейсън загрижено.

Дебора се опита гласът ѝ да прозвучи нормално:

— Всичко е наред — искаше да го убеди.

— Бъди щастлива, любима, до петък.

Тя затвори и остана известно време права. Когато излезе на верандата, чу наблизно гласове и смях. Бяха Джим и Бароу. Според думите им можеше да се подразбере, че възнамеряваха да се впуснат в нощния живот на Хамилтън.

Дебора се върна във всекидневната. Взе бележката, на която Мери беше записала името и телефонния номер на лекаря, който изродил близначките. „Доктор Хенри Лорънс“.

Какво щеше да ѝ каже докторът?

Тя изкачи стълбите към спалнята. Как щеше да реагира Джейсън? Нямаше представа. Главата ѝ беше празна.

Дебора се опасяваше, че ще прекара безсънна нощ. Но след студения душ се пхна под завивката и веднага заспа.

На другата сутрин заведе Ким и Лий до спирката на автобуса. После се върна бързо вкъщи и телефонира на доктор Лорънс, за да ѝ определи час за преглед. Медицинската сестра я записа за петък сутринта. Тя се надяваше, че Джейсън нямаше да си дойде толкова рано. Все едно. Налагаше се да рискува.

Когато Ким и Лий се върнаха от училище, Дебора заведе децата на плажа, защото Линда беше заета. Ким непрекъснато нервничеше и спореше с Лий и Сара.

— Ела при мене, Ким — извика я Дебора. — Седни малко на сянка.

Поседяха известно време мълчаливи и загледани към синьото море.

— Дебора, аз дебела ли съм? — попита Ким най-последно. — Глупава ли съм? Синтия Биле каза, че съм дебела, глупава янки. Вярно ли е?

— Не, естествено, че не си. Ти си Кимберлей Лейтръп и баща ти често казваше, че си чудно хубаво момиче. Да не би Синтия да е по-умна от татко?

Ким я погледна и се усмихна.

— Никой не е по-умен от моя татко.

— Виждаш ли? — Дебора прегърна нежно детето.

Ким стана и изчисти пясъка от краката си.

— Ще отида при Сара да направим пясъчна крепост.

— Добра идея, Ким.

Дебора гледаше след момичето, което се затича към сестричката си. Ще дойде време, когато Ким щеше да има подобни или още по-големи проблеми. Дали щеше да ги споделя с нея? Колко често Лий премълчаваше своите грижи? Дебора се облегна в лежащия стол и наблюдаваше децата. Не е лесно да си майка. Ако можеше да прибере децата в една стъклена къща, за да не им се случи нищо. Дали всички родители мислеха по този начин? Дебора въздъхна.

Когато тръгна с тях за вечеря, се почувства толкова уморена, колкото и Сара. Беше благодарна в този момент на Джейсън, че ангажира детегледачка. Линда беше голяма помощ за нея.

След вечеря Дебора им пожела лека нощ и отиде в спалнята. Тъкмо беше заспала, когато телефонът иззвъня.

— Ало? — каза сънливо Дебора.

— Мила, събудих ли те? Часът е 9.30. Какво правиш толкова рано в леглото? Да не би да си болна, Дебора? Кажи ми какво се е случило?

— Нищо. Дълго лежах на слънце и съм уморена.

— Така ли? Как са децата? Много ми липсвах.

— Децата са добре.

Дебора усети неприятно чувство в стомаха си, когато се сети за определения час при доктор Лорънс. Дали да каже на Джейсън? Не, не искаше да обсъжда тези неща по телефона.

— Какво има, Дебора? — повтори Джейсън нетърпеливо.

— Нищо. Наистина нищо — напразно търсеше друга тема, за да го отклони от въпросите. — Този разговор ще е много скъп.

— Дебора!

— Джейсън, уморена съм. Просто ми се спи.

— Е, добре — чу ядосания му глас. — Ще се видим утре следобед — и връзката прекъсна.

Дебора погледна слушалката.

— Няма нужда сега да бързаш — каза тя, когато Джейсън вече не я чуваше.

Сега вече сигурно няма да заспи. Но и този път дългият и напрегнат ден си каза думата. Докато мислеше за ядосания глас на Джейсън, очите ѝ се затвориха.

След като заведе Ким и Лий до автобуса, Дебора се приготви за прегледа при доктор Лоренс.

Тъкмо щеше вече да тръгва, когато Ласло ѝ съобщи, че Джим и Бароу са взели и двете коли. Джим трябвало да пазарува, а Бароу да отиде на летището за Джейсън. Дебора въздъхна дълбоко и го помоли за ключа на мотопеда.

— Не се тревожи — успокой го, като видя погледа му. — Вече свикнах с тесните улици и ще карам бавно и внимателно.

— Да предам ли нещо на господин Лейтръп, когато си дойде? — Ласло ѝ отвори вратата.

Дебора мина покрай него.

— Не, благодаря. Ще се върна преди него.

Беше доволна от себе си. Колко добре караше този път. Когато покрай нея мина автобус, тя небрежно махна на шофьора и се надсмя на учуденото му лице. С удоволствие би запяла на глас. Хубавото настроение я напусна обаче, щом паркира пред дома на лекаря.

За нейна изненада беше приета веднага.

Доктор Лоренс беше симпатичен, не по-възрастен от Джейсън. Той я прегледа бързо и професионално. После я покани да седне пред бюрото му.

— Първа бременност ли е, госпожо Лейтръп? — попита, доктор Лорънс.

— Изглежда, че е така.

Дебора слабо се усмихна. Как да му обясни, че за първи път забременяваше, но всъщност има три деца. Лекарят попълни картоната, вдигна поглед и каза:

— Вие сте в отлично състояние, госпожа Лейтръп. Може би трябва да напълнеете малко, иначе сте здрава и имате двумесечна бременност.

— Вече на два месеца? — попита тя учудена. Навярно беше заченала веднага след женитбата. А мислеше, че никога няма да има свои деца.

Доктор Лоренс вдигна вежди.

— Нима не сте съгласна с моята диагноза?

Дебора кимна. Благодаря на лекаря, обеща му да спазва указанията и да прекарва повече време на чист въздух. После стана

като сомнамбул, взе рецептата за витамини и излезе. Без да се оглежда наляво и надясно, тя мина през чакалнята и напусна дома на лекаря.

По пътя за вкъщи запя. Минаващите покрай нея мотористи се обръщаха, а тя им се усмихваше.

Когато влезе във входа на къщата, извика с пълно гърло:

— Това е най-необикновеният ден! — но песента замря на устните ѝ, когато видя ферарито на Джейсън. Трябваше да е пристигнал скоро. Той ѝ хвърли гневен поглед.

— Забрави ли, че те помолих да не докосваш тази дяволска машина? — отиде до нея, вдигна я от мотопеда, после силно я целуна. — Сега ще те укротя, малка вещице — прошепна ѝ на ухото.

Дебора се изчерви.

— Като ти предам новината, която Ласло ми събщи по телефона.

— Каква новина?

— Моето семейство пристига на гости!

Дебора изстена.

— Господи, ужас!

Джейсън изпадна в буен смях.

VIII

Дебора знаеше, че няма да стигне и цял месец, за да се подготви за визитата на семейство Лейтръп. Тя се нервирала, като си помисли за идването на родителите на Джейсън, за леля му Силви, братовчед му Доналд и за всички, които се мъкнеха с тях. Семейство Лейтръп се движеше винаги групово. То пътуваше по света с кучета, котки и с голямо количество храна за животните. Дебора още си спомняше как леля Силви беше дошла в апартамента ѝ със своя Мобс и как се ядосала, че Дебора била дала на прехраненото куче неподходяща храна и то отказало да я яде. Затова той беше изял шоколадовия сладкиш от чинията на леля Силви, докато тя говореше, че хората трябвало да се женят само в собственото си социално и обществено обкръжение. Джейсън не беше тази вечер във вкъщи, затова и не можа да разбере по-късно защо Дебора се вълнувала от такива дреболии.

Защо точно сега трябваше да се появи роднинската пасмина на Джейсън, помисли си тя ядосано. Заради тези приготовления не намери време да каже на Джейсън, че ще става баща.

В Деня на пристигането Дебора прегледа заедно с Ласло стаите за гостите.

— Имаш право, Ласло. Помещенията са в ред. Мисля, че родителите Лейтръп предпочитат розовата стая, а Доналд — изглежда към градината. Трудно ще бъде с леля Силви. Тя никога не е доволна и почти е невъзможно да ѝ се угоди. Дано децата се оправят с нея — Дебора сви юмруци. — Какво казваш? Всичко е в ред — огледа се още веднъж. — А с яденето всичко ясно ли е?

— Да, госпожо. Готвачката знае, че господин Лейтръп не яде риба треска, а госпожа Лейтръп обича хлебчета с мая — съчувствена усмивка се появи на лицето му. — Повярвайте, мадам, добре познавам капризите на всички.

Дебора въздъхна и погледа ръчния си часовник.

— Господи, времето лети! Джейсън сигурно вече ги е посрещнал на летището. Трябва да се преоблека. Ласло, погрижи се, моля те, за

питиетата. Сложи ги на масата на верандата. Не забравяй сиренето и ядките.

Дебора бързо се облече и си сложи малко руж. Днес не се чувстваше добре, но не искаше да забележат неразположението ѝ.

В този момент Линда доведе децата.

— Колата идва, госпожо Лейтърп.

Дебора вдигна Сара и погледна Ким и Лий насърчително.

— Ако не ни харесат, да вървят по дя... искам да кажа вкъщи — усмихна се и последва децата надолу по стълбите.

Когато бяха вече долу, Ласло отваряше вратата на колата.

В този момент Дебора забеляза, че в един от ъглите стоеше котаракът Том и съскаше. Тя видя ужасена как някакво малко животинче се появи от ъгъла и се шмугна през залата направо към отворената врата.

— Том пак гони гуцера! — извика Ким разтревожена, когато котаракът се замота в краката на леля Силви.

— Стига, Том! — извика Лий. — Това е Ейбрахам, моят гуцер!

— Ейбрахам — повтори Дебора с отпаднал глас. Тя затвори очи и чу как Джейсън изруга.

— Ласло, дръжете леля ми! Майко, успокой се! Татко, хвани я за ръката. Какво става, по дяволите, тук?

— Защо ругае Джейсън, Джоузеф? — попита майка му.

— Не знам. В тази проклета къща, изглежда, става нещо.

— Донеси ѝ студена вода, Джоузеф — посъветва го леля Силви с креслив глас. — Ах, ето те и тебе, Дебора! Как си? Бих казала, че малко си отслабнала. Явно никога няма да разбере, защо вие, младите момичета, искате непременно да изглеждате като щеки. Чия е тази идиотска котка? Трябва да я удавите! Тя е цяла напаст!

— Не! — гласът на Ким прозвуча силно и тревожно. Тя застана пред Дебора. — Не давам да удавите котката!

Джейсън гледаше децата и нищо не разбираше. Леля Силви въздъхна дълбоко ѝ понечи да реагира.

Преди да успее да каже нещо, Дебора застана пред децата в тяхна защита.

— Не, естествено никой няма да удави Том. Но ти трябва да се извиниш на леля Силви, че извика толкова силно, нали, Ким?

Дебора се усмихна на Джейсън, който прегърна момичето.

— Разбира се, че ти не искаше да крещиш. Зная много добре, че го направи от вълнение — той я погали по бузата и Дебора видя как детето му отвърна с доверлива усмивка. — Занеси Том в кухнята, докато Лий приюти този Ейбрахам на по-сигурно място — Джейсън се засмя на Дебора: — Откога Лий има този гущер?

— От няколко дни. Не знаех, че го е нарекъл Ейбрахам — Дебора погледна към свекърва си, която дишаше тежко. — Как си, Едит?

— Е, Дебора, както виждам, омъжила си се втори път за моя син. Госпожа Лейтръп искаше да добави още нещо, но се появи Ласло и съобщи, че чаят е сервиран на верандата. Дебора вътрешно му благодари, че я освободи от свекърва й. Колко ли дълго щеше да издържи със семейството на Джейсън?

— Няма да е толкова лесно! — Джейсън беше застанал зад нея. — Само не се притеснявай! — той я притегли към себе си и притисна устни към косата й. — Ела, Дебора! Моите родители искат да се запознаят по-отблизо с внуците си!

— Защо? За да нервират не само мене, но и децата?

Малките послушно подадоха ръце и се представиха. На Дебора й беше неприятно. Успокои се едва когато дойде Линда и отведе децата.

Братовчедът Доналд нагласи роговите очила на носа си.

— Господи, Джейсън, точно корейски деца ли трябваше да... — гласът му секна, когато срещна погледа на Джейсън. — Какво исках да кажа. Да, това е нещо съвсем ново за нашето семейство.

Дебора се покашля.

— Вярно е, Доналд. Когато се запознах с тебе, и ти ми изглеждаше много странен. Но както виждаме, човек, свиква с всичко.

— Виж ти... — започна Доналд.

— Джоузеф, ти няма ли нищо да кажеш? — обърна се към мъжа си госпожа Лейтръп.

Джейсън избухна в звучен смях. Всички глави се обърнаха към него, когато той вдигна погледа си.

— Предпочитам чай, Ласло — каза леля Силви.

— Не, Ласло, аз ще наляя — изпревари го Дебора. Тя сложи синята табла на масата. — С лимон ли го пиеш, Силви? Или желаяш сметана и захар?

— Без нищо! — Леля Силви пое чашата от Силви и едва се усмихна.

— Мога ли да получа и аз една чаша чай?

Дебора наля и на госпожа Лейтръп.

— Сигурно си спомняш, че аз го пия със захар и сметана, мое дете?

Дебора се усмихна:

— Защо? Случва се човек и да промени вкуса си.

— При мене не се случват тези неща! — госпожа Лейтръп се навъси и започна усърдно да бърка чая си.

— Ах, Едит, не говори така — бащата на Джейсън погледна жена си укорително. — Тези деца ми харесват, Дебора. Те са добре възпитани. Като Джейсън, който въпреки възпитателните методи на жена ми и милата леля Силви стана добро момче.

— Джоузеф! — Едит Лейтръп замени поглед със Силви.

Доналд стана.

— Дебора трябва да е благодарна, че може да живее в тази хубава стара къща. Надявам се на подходяща стая.

Той погледна Дебора, но не забеляза, че Джейсън беше свил юмруци.

Дебора се усмихна любезно на Доналд:

— Ако не ти харесва, можеш да отидеш на хотел, той е съвсем близо.

— Но, Дебора! И дума да не става. Как можеш да правиш на Доналд такова предложение?

— Аз намирам идеята на Дебора за не много лоша — намеси се Джейсън.

— Оттам, значи, духал вятърът? — каза леля Силви.

За известно време се установи мълчание. Дебора се чудеше как да промени темата на разговора. В този момент прозвуча гласът на Едит.

— Така, Джейсън — майка му си пое въздух. — Значи си щастлив е тези деца?

Дебора изпревари Джейсън с отговора.

— Естествено. От време на време имаме проблеми с тях, но сме много щастливи!

— Джоузеф, дали Дебора винаги отговаря вместо Джейсън? — попита Едит кисело.

Господин Лейтръп игнорира въпроса й.

— Мадам — Ласло беше влязъл във всекидневната. — Помещенията за нашите гости са готови. Желаете ли да ви ги покажа?

— Да, благодаря, Ласло.

Леля Силви стана и смачка салфетката в ръката си.

— Предполагам, че вечерята е в осем?

— В седем, мадам — Ласло се поклони. — За да може и децата да останат малко с възрастните.

Дебора си отдъхна, когато най-последно се прибра с Джейсън в стаята си. Той веднага си съблече ризата.

— Успешно ли мина пътуването?

— Много — той се наведе и притисна устни към косата ѝ.

Дебора преглътна.

— Хубаво е, че си отново тук!

Седна изтощена на леглото. Джейсън се приближи до нея и започна да ѝ разкопчава блузата.

— Чудесна си в този син цвят. Но трябва да носиш сутиен под блузата. Не ми се иска да привличаш погледите на другите мъже, например на Доналд — той погали гърдите ѝ. — Тук всичко е само за мене.

— Но блузата е подплатена — защити се Дебора.

— Всъщност не се нуждаеш от сутиен — Джейсън се наведе и целуна зърната на гърдите ѝ. — Колко са се закръглили, въпреки че не си напълняла! — той намръщи чело. — Трябва да прибавиш, някой и друг килограм.

— Джейсън, искам да ти кажа нещо — Дебора хвана ръката му, когато той продължи да я съблича.

— Не можем ли да отложим разговора, любима? Желая те безгранично.

— Но...

— По-късно ще говорим — прекъсна я Джейсън. — Цялата нощ, утре, когато искаш, но не и сега! — той седна на леглото и я прегърна. — Дори няма да ти позволя да слезеш за вечеря.

— Джейсън — видя го, че стана да свали остатъка от дрехите си. Тъмният му поглед говореше за силното желание.

Дебора стенеше под страстните целувки на Джейсън. Разговорът отново беше отложен. Сега тя беше в прегръдките на любимия мъж и

му се отдаваше с цялата си пламенна страст. Любовта през първия брак беше също страстна и вълнуваща, но сега беше по-различно.

Хладен бриз проникваше от прозореца в стаята. Дебора дишаше равномерно. Тя спеше в прегръдките на Джейсън.

На вратата се почука.

— Кой, по дяволите, може да бъде — прошепна Джейсън. — Какво има? — повиши тон.

— Аз съм, Силви — чу отговора отвън. — Отвори ми, Джейсън!

Дебора бързо дръпна завивката нагоре. Джейсън направи ядосана гримаса, стана и си облече халата.

Той отвори вратата и застана така, че Силви да не може да вижда в спалнята.

— Какво искаш, Силви?

— Няма ли да ме поканиш?

— Не!

— Откога си толкова нелюбезен?

— Откакто роднините взеха да нахлуват в спалнята ми. Не можеш да очакваш, че ще се зарадвам на визитата ти.

Леля Силви преглътна.

— Добре. Исках само да ти кажа, че видях Ърн Гризуолд и го поканих да ни гостува. Зная, че бяхте добри приятели в Харвард, ще дойде днес за вечеря.

Когато Джейсън хлопна вратата, Дебора седна в леглото.

— Трябваше да я поканиш.

Но гласът ѝ секна, щом тя срещна ядосания му поглед.

— Това беше върхът — извика Джейсън ядосан и изчезна с една псувня в банята. Дебора чу само силния трясък на вратата и скочи.

— Джейсън, не бива заради лошото си настроение да всяваш смут в цялата къща. Луда глава!

Тя взе чиста кърпа и отиде в другата баня. Пусна водата във ваната и се потопи с лека въздишка. След малко Джейсън почука на вратата.

— Дебора, побързай, нямаш много време. Не чу ли, че Ърн Гризуолд ще дойде за вечеря.

— Е и? Не е толкова важно, че да се изпотрепя от бързане.

— По дяволите, не бъди твърдоглава аз...

— Престани да крещиш! — прекъсна го тя. — Ще дойда, щом се приготвя.

— Дебора!

— Остави ме на мира!

Тя се страхуваше, че в това състояние Джейсън можеше да нахлуе в банята и да я извади от ваната. Но той само измърмори нещо и се отдалечи.

Същият си е, помисли си Дебора. Защо и най-малкият повод всеки път водеше до кавга? Току-що бяха прекарвали чудесни мигове на любов. Виновна е само тази проклета леля Силви.

Дебора потъна в мисли и не усети как мина времето. Когато влезе в спалнята, погледна часовника и се стресна.

— Господи! Трябваше да бъда долу преди един час!

Бързо дръпна една рокля от гардероба и я нахлузи. Едва на вратата осъзна какво беше облякла. Роднините на Джейсън ще бъдат ужасени!

Дев и Санди бяха ѝ я подарили за един рожден ден, малко след женитбата ѝ. Роклята подчертаваше цвета на очите ѝ, а Джейсън беше ѝ казал тогава, че с нея е като хипарка.

Дебора никога не я беше обличала. Защо днес ѝ попадна точно тя.

Беше вече късно да се преоблича. Излезе от стаята и се спусна към всекидневната. Тормозеше я мисълта, че и децата трябваше да се измъчват с възрастните.

За миг спря пред вратата. После отвори и влезе. Всички погледи се насочиха към нея.

— Ето я Дебора! — извика Ким радостно.

Лий се усмихна, а Сара скочи от скута на Джейсън и се затича при нея.

Тя се наведе и целуна детето. Когато се изправи, видя Ърн Гризуолд и след него Джейсън да идват към нея. Учуди я разгневеният израз Джейсън, когато Ърн я прегърна.

— Дебора, скъпа, изглеждаш чудесно! Защо се омъжи отново за този мъж, когато можеше да имаш мене?

Тя се засмя.

— Ърн, ти си все същият чаровник. Радвам се да те видя отново! — усмихна се и не се възпротиви на целувката му.

— Като на стар приятел ми е разрешено, нали?

Преди да отговори, тя почувства ръката на Джейсън върху рамото си. Той я отдръпна от Ърн.

— Наистина, Дебора, веднъж опитай да бъдеш точна — прозвуча гласът на свекървата. — Джоузеф е гладен.

— Не е вярно! — в този момент той си хапваше маслини.

Младата жена се усмихна с благодарност на свекъра си. Той ѝ намигна с гримаса на заговорник.

— Съжалявам — извини се Дебора.

Обърна се и потърси с поглед децата. В този момент видя как Ким посегна да си вземе сирене и с лакът бутна кристална чаша.

Малкото момиченце извика от уплаха. За щастие чашата не се счупи, защото беше паднала на дебелия персийски килим.

— Господи, тези деца! — Едит Лейтръп погледна ужасена към тавана. — Кристалът и порцеланът в тази къща са наследени от няколко поколения.

— Джейсън, не можеш ли по-добре да се справяш с децата? — Леля Силви изгледа мрачно Ким, която едва сдържаше сълзите си.

— Децата трябва да се държат изкъсо! — Доналд вдигна чашата и я постави на масата с обвинителен израз на лицето.

Ърн прекоси стаята, отиде при Ким, вдигна я високо, а Лий потупа по рамото:

— Искате ли да ви разкажа как, когато бях дете, счупих стъклото на бюфета в къщата на дядо ми и изпотроших целия китайски сервиз?

Децата закимаха. Ърн беше добър разказвач и те слушаха с интерес.

Джейсън погледна Силви, после Доналд.

— Само не ми давайте съвети какво да правя с моите деца!

Лицето му беше студено и непроницаемо.

— Не можеш ли да говориш по-тихо? — Едит Лейтръп се хвана за челото. — Иначе отново ще получа мигрена.

Джоузеф Лейтръп наблюдаваше сина си с присвити очи и му кимаше одобрително. Но Едит не беше приключила.

— И тогава цялата вечер ще ми бъде лошо. Моля те, изпрати децата в стаята им. Когато се цивилизоват, тогава ще общуват с възрастните.

— Стига, Едит! — Джоузеф Лейтръп не изпускаше от погледа си Джейсън, който седеше в средата на стаята, ядосано стиснал юмруци.

— Това е моят дом и това са моите деца — заяви Джейсън. — Днес ще вечерят с нас! Който има нещо против, нека да напусне.

Дебора отиде при Ърн, който разговаряше с децата. Той я прегърна през раменете.

— А ти — извика гневно Джейсън — остави жена ми на мира, да не ти счупя ръцете!

Дебора не чу останалите забележки на роднините си. Тя видя само как свекърът ѝ кимна с глава.

IX

Сутринта домът напомняше на мавзолей. Беше тихо, сякаш никой не живееше тук. Студени тръпки побиха Дебора, когато си помисли за последните два дни и за лошото настроение на Джейсън. Тя се учудваше как се беше въздържал да не изхвърли семейството си и Ърн Гризуолд. Дебора въздъхна и тръгна със Сара да изпратят Ким и Лий до автобуса за училище.

— Добро утро, Дебора! — Джоузеф Лейтръп излезе иззад един храст. Погали Сара по бузата. — Как е дядовото момиченце?

Дебора едва сега осъзна, че Джейсън много приличаше на баща си. Сара протегна ръчички към дядо Джоузеф и му каза:

— Гуши! — той се засмя, прегърна детето и го целуна.

— Имаш разкошни деца, Дебора. Когато видях как Лий се грижи за гущера си, си спомних за Джейсън като малко момче. И той влачеше всичко вкъщи.

Джоузеф Лейтръп бързо се беше сприятелил с децата. Търсеше и най-малката възможност за близост с тях. Настоя те да се хранят с възрастните, което възмути Едит и леля Силви.

Дебора се опита да го убеди, че за децата е по-приятно, когато не са непрекъснато в обкръжението на възрастните.

— Дядо — въздъхна Сара.

И Джоузеф Лейтръп въздъхна.

— Бих желал да живея при вас тук, на острова. Тогава щях да съм непрекъснато с децата. Но като глава на семейство Лейтръп задължението ми е да държа една част от фамилията по-далече от вас.

Дебора го погледна изненадана.

— О, да — продължи той. — Много добре зная каква лоша роля изиграха милите ти роднини по време на първия ви брак — лицето му доби мрачно изражение. — Съжалявам, че още тогава не взех твоя страна. Едва когато бракът ви се сгромоляса, ми стана ясно всичко. Приносът ни беше всеобщ.

Дебора сложи ръка на рамото му.

— Не говори така, ние с Джейсън също имаме вина.

— Ах, Дебора. Роднините често правят големи поразии в браковете на младите. Много добре си спомням как жена ми и сестра ми се отнасяха с тебе, когато Джейсън отсъстваше от дома. Освен това забелязвах как го настройваха да ревнува и...

— Джейсън не е ревнив — възрази Дебора.

— Мое мило дете! — Джоузеф седна на верандата и сложи Сара в люлеещия се стол. — Ти беше и си най-ценното, което Джейсън получи в живота си. Ако не бях толкова страхлив, щях да ти го кажа много по-рано. Намерението на моето семейство беше да забие клин между тебе и Джейсън — той погали Сара по бузата. — Ужасно неловко се чувствах, когато видях каква радост изпитаха жена ми и Силви след развода и колко разгневени бяха, когато узнаха за втория ви брак. В този момент се заклех да не допусна повече да ви се месят в живота.

Дебора въздъхна:

— Знаеш ли, Джоузеф, междувременно се промениха много неща! — той я погледна внимателно. — Не вярвам вече да постигнат нещо. Всичко, което твоето семейство е опитвало да прави, днес ми се вижда смешно. Вече съм зряла жена. Не съм някогашното осемнадесетгодишно неопитно и наивно момиче. Деветгодишният брак с Джейсън ми отвори очите.

— Ти го обичаш, нали?

— Много. Винаги съм го обичала. Той може да бъде толкова нежен.

— Защо още не си му казала, че чакаш дете?

— Откъде знаеш? — Дебора се ококори. — И аз самата не знам защо още не съм му казала. Дали и другите са забелязали вече?

— Не! Те не са толкова наблюдателни!

— За какво си говорите вие двамата? — Джейсън беше дошъл на верандата и ги гледаше.

Дебора му махна.

— Защо си тук? Мислех, че си заминал за Свети Томас.

— Реших да свърша една част от работата си вкъщи.

— Ще занеса Сара горе да спи — Джоузеф стана с детето на ръце. След това се обърна към Дебора.

— Смятам, че добре ме разбра.

— Да, Джоузеф, започвам да разбирам.

— Какво, по дяволите, става тук? — извика Джейсън разтревожен, когато баща му напусна верандата. — Къде отива? Какво искаше да каже? Къде е Ърн? И за какво говорихте?

Дебора се засмя:

— Други въпроси? Ще се опитам да отговоря по ред на всичките. Баща ти се качва горе. Той има предвид много неща. Ърн отиде да плува.

— Спри, Дебора! Моето любопитство отдавна е задоволено — той пристъпи към нея и лицето му стана сериозно. — Мислиш ли, че не забелязвам какво става тук? Този път няма да си разбия семейството заради тях.

Изпълни я особено приятно чувство. Джейсън я обичаше. Бореше се за нея. Той нежно я целуна:

— А сега, моя малка вещице, след като всичко е изяснено, искаш ли да отидем да се гмуркаме? Вземи си нещата, а аз ще погрижа за водолазния екип.

— Съгласна съм, господине!

Тя с бързи крачки тръгна към къщи. Чувстваше се като ученичка с необременена съвест. Всичко ще тръгне добре. Нищо и никой не можеше да застане между нея и Джейсън.

Докато изкачваше стъпалата, Дебора затананика някаква весела мелодия.

Бързо облече банския и за миг застана пред огледалото, като наблюдаваше фигурата си. Дали се забелязваше вече състоянието й? Бикините й бяха доста опънати. Какво от това? Дебора вдигна рамене. Все още не й личеше.

На стълбите срещна Джим. Лицето му беше гневно.

— Кога най-после ще заминат нашите гости, Дебора? Ще ни побъркат — мене и готвачката! Ето сега ще провалят обедата на верандата!

Дебора го погледна:

— Аз искам да обядваме на верандата, Джим. Ако не желаят, нашите гости могат да обядват в Хамилтън.

Лицето й излъчваше решителност и енергия. Отминавайки, тя чу как Джим се засмя зад гърба й и подхвърли:

— По дяволите, ако не им го кажа!

Плажът беше безлюден. Поне на Дебора така ѝ се стори. Джейсън излезе над водата и заплува към брега. В този момент тя чу някой да вика името ѝ. Обърна се и видя Ърн Гризуолд да идва с хубава блондинка. Тя носеше силно изрязани черни бикини.

— Дебора, това е Шели Дейвс — представи я Ърн. — Живее в хотел „Принцеса“. Запознахме се вчера през нощта — той се изсмя и изгледа Дебора в опнатите бикини.

Тя усети, че Джейсън се приближава отзад. Сложи мократа си ръка върху рамото ѝ:

— Студено ли ти е, мила?

— Това е Шели Дейвс, Джейсън.

Дебора видя как Джейсън се ръкува с момичето и го дари с лъчезарна усмивка. Дебора го ощипа отзад, без да забележат Шели и Ърн. Джейсън пое въздух и се обърна към нея.

— Имате ли нещо против, ако Шели и аз ви правим компания за гмуркането? — попита Ърн.

Джейсън вдигна рамене.

— Ни най-малко.

— Тъй като нямам никакъв опит, ще се държа за Джейсън — каза Шели.

— Чудесно! — извика Ърн и хвана Дебора за ръката. — Аз пък ще се държа за тебе, мила.

Дебора усети бодеж в сърцето. Дали беше от ревност? Но във водата забрави всичко. Беше очарована от подводния свят. Имаше чувството, че може да разговаря с танцуващите около нея пъстри риби. А кораловият риф изглеждаше като тайнствен град, изпълнен с приключения.

Както винаги, излезе от водата с неудоволствие. Джейсън трябваше насила да я измъкне на брега. Докато вървяха по пясъка, тя свали маската от лицето си.

— Нямаш мярка! Не можеш ли да разбереш кога трябва да излезеш от водата? — Джейсън я вдигна на ръце, Дебора обви шията му и той я понесе по пясъка.

Тя погледна през рамото му и видя, че Шели и Ърн ги последваха. С най-голямо удоволствие Дебора би се изплезила на момичето. Тя се подсмихна и в същото време изпита неудобство заради детските си хрумвания. Беше съвсем нормално Шели да се

възхити от Джейсън. И тя беше изпитала същото чувство, когато го срещна за първи път. Дебора импулсивно се притисна към Джейсън.

— Господи, мила, по кротко — помоли се той. — Иначе ще паднем заедно в пясъка. Не че си толкова тежка, но не искам да ставаме за смях пред Шели и Ърн.

— Какво от това? Ще бъдем очарователна картинка. Представи си колко грациозно ще се сгромолясаме — тя го целуна по врата.

— Недей, Дебора!

— Добре, няма.

Джейсън внимателно я сложи на пясъка и ѝ отправи поглед, изпълнен с любов, загриженост и желание.

Изведнъж Дебора осъзна какво бе вършила досега през цялото време беше се борила и противопоставяла на нещо, което съществуваше само във въображението ѝ. Непрекъснато се беше опасявала да не бъде опекунствана от Джейсън и почти беше забравила любовта си към него.

— Човек трябва да гадае по израза на лицето ти — възкликна Джейсън. — Той е изпълнен с радост и блаженство. Сигурно и аз съм там, но не зная къде.

Дебора го притегли нежно.

— Току-що си изясних някои неща, Джейсън.

— И какви са те, малка вещице? Сигурно още си прехласната от гмуркането. Когато влизаше във водата, изглеждаше доста мрачна. А сега си като морска богиня.

Ърн се присъедини към тях. Пое ръката на Дебора и я целуна.

— Браво, Джейсън, как не си забелязал досега, че Дебора винаги е изглеждала като морска богиня.

Дебора видя Джейсън да се изчервява.

— Забелязвам много неща, мили приятелю — отговори той. — Повече, отколкото си мислиш. И съм готов да разкъсам на парчета всекиго, който се опита да интимничи с жена ми.

Ърн го изгледа с недоумение.

— Опитай, стари приятелю. Но знай, че пляката принадлежи на победителя.

Джейсън отговори студено:

— Мога ли да приема думите ти като предложение за дуел?

Ърн пое дълбоко въздух:

— Разбирай ги както искаш — и сви устни, без да сваля поглед от Джейсън.

Дебора гледаше ужасена ту единия, ту другия. Какво им ставаше? Изкашля се, но никой не ѝ обърна внимание.

Накрая дойде Шели. Без да погледне Дебора, тя попита Джейсън:

— Какво ще правим сега, Джейсън? Беше чудесно с вас под водата. За първи път гмуркането ми достави такова удоволствие.

Никой от мъжете не ѝ отговори.

— Никога не съм се страхувал от тебе, Джейсън — каза Ърн. — Това, което искам, получавам, който и да стои на пътя ми.

— Същото важи и за мене.

Джейсън хвана Дебора за ръка и те тръгнаха, без да се обръщат.

Когато влязоха вкъщи, Дебора твърдо беше решила още днес да каже на Джейсън, че ще става баща. Разсмя се при мисълта за неговото изумление.

Тя дълго стоя в банята. Разглеждаше шишетата със скъпи препарати и се чудеше кой от тях да сипе във водата. Джейсън имаше ексцентричен вкус. Трябваше да бъде нещо особено, нещо екзотично. Отваряше всяко от шишетата, помиришваше го и накрая реши да използва любимия на Джейсън гел. Подготовката беше приключила.

Доволна погледна часовника и с бързи крачки се отправи към спалнята.

Джейсън събуваше банските си, Дебора му се усмихна прелъстително.

— Какво ще кажеш за една баня, любими. Пуснала съм водата във ваната.

Той ѝ намигна.

— Колко си почерняла, мила! Изглеждаш много съблазнителна. Смятам да те вържа и да те отвлека на някой самотен остров.

Дебора го гледаше, докато идваше към нея. Очите ѝ искряха, когато го прегърна и през смях попита:

— Да не би и ти да си потомък на капитан Фрид?

— В момента наистина се чувствам като пират — отвърна Джейсън. — Ще те увия в един от тези килими, ще те метна на рамо и ще изчезна оттук.

— Но нямаш превръзка на окото си — подметна Дебора.

— Ще заема от Джим.

Джейсън я погледна страстно и започна да я гали нежно по гърба.

— Нямах кораб.

— Ще плякосам отнякъде — преди Дебора да отговори, той ѝ запуши устата с чувствена целувка. Грабна я ѝ я занесе в банята.

— Ще ти хареса — пошепна Дебора и се освободи от него. — Реших да се изкъпем заедно.

— Страхотна идея! — влизайки в банята, той каза: — Хм, ухае на хубаво.

— Харесва ли ти? Шампоанът избрах по твой вкус.

— Да, много ми харесва, малката — с бързи движения я съблече, взе я на ръце и заедно с нея се потопи в топлата вода. Въздъхна с наслада. — Последното убежище за нас от моето семейство е банята.

— Ако леля ти Силви те чуе сега, щеше да ти откъсне главата — каза Дебора, облегна се и затвори очи.

— Отвори очи, лотос мой!

— Не знам дали ще намеря сили — тя бавно си отвори очите.

— Чувстваш се отпаднала? Надявам се, ясно ти е каква работа ни предстои тук?

Дебора се усмихна:

— Претендирам за авторските права върху идеята. Тя е моя.

— Така, значи, искаш да ме прелъстиш?

— Имаш ли някакви възражения?

— Не, разбира се, ще се постарая да поработя заедно с тебе.

Ръката на Джейсън започна нежно да гали прелестите ѝ. Това я възбуди още повече.

— Джейсън, о, Джейсън, ще ме побъркаш!

— Дебора, любима моя — Джейсън я притегли в скута си. — Тялото ти е вълшебно!

Дебора обви шията му и се притисна към него.

Най-напред се движеше бавно, след това все по-енергично. Тя силно извика, когато заедно с Джейсън изживя върховния миг на удоволствието. Бавно се отдръпна назад и се облегна.

— Да не заспиш във водата, мила — той стана, наведе се и я взе на ръце. — Имаш чудесни идеи за отмора, малка вещице.

— Хареса ли ти? — лицето ѝ беше усмихнато.

— Какво ще кажеш за една малка дрямка? — предложи Джейсън, когато я видя, че се прозява. Избърса я с хавлията и я сложи в леглото.

Тя се прозя още веднъж.

— Няма време, какво ще каже родата?

— Има време — възрази Джейсън. — Линда ще се погрижи за децата.

— Линда е цяло съкровище — успя да каже Дебора, преди клепките ѝ да се затворят.

Тя се събуди с напрегнато чувство. Роднините на Джейсън щяха да забележат отново липсата ѝ.

— Няма причина за безпокойство — измърмори той.

— Трябва да се облечем — тревогата ѝ нарастваше. — Трябва наистина да ставаме.

— Добре! — Джейсън скочи от леглото и я дръпна. И двамата се разсмяха.

— Ти си мъж на бързите реакции и решения! — Дебора усети топлината на ръцете му, когато я покри с копринения халат.

— А ти си моята пленителна женичка.

Дебора го целуна и продължи да го гледа как се облича. Джейсън беше чудесен. Тя не беше срещала досега по-привлекателен мъж. Вратата, която водеше към салона, се отвори.

— Джейсън, къде се губиш. Трябваше да ни правиш компания! Доведохме децата!

Той се обърна нервно.

— Изчезвай оттук, Силви! Колко пъти да ти правя забележка, че не е редно да нахлуваш в нашата спалня!

Дебора усети яда му. За да го успокои, сложи ръка на рамото му.

Лея Силви разпери ръце:

— Надявам се, че няма да бъдеш друг път така нелюбезен, ако...

— Махай се! — извика Джейсън. Той се откъсна от Дебора и направи крачка към вратата.

— Сега разбирам защо животът с мене ти се е виждал непоносим. Разбирам и решението ти да ме напуснеш — заговори той възбудено. — Не зная защо не съм проумял всичко това по-рано? Но скоро ще покажа пътя на моето мило семейство! — излезе с напрегнато лице и тресна вратата след себе си.

Дебора въздъхна:

— Изглежда, семейство Лейтръп имат навика да тряскат вратите — тя се протегна и с приятно чувство си спомни любовното преживяване в банята. Но щом погледна часовника, се изплаши и побърза да се облече. Застана пред гардероба, за да подбере подходящия тоалет. Затрудни я големият избор. Накрая се реши да облече синята копринена рокля с дълбоко изрязаното деколте. Права пред огледалото, тя доволно изгледа хубавата си фигура. Все още не се забелязваше. Но ако се появеше с този тоалет пред роднините, завинаги щеше да загуби уважението на свекърва си и леля Силви. Както и да се въртеше пред огледалото, роклята ѝ изглеждаше много предизвикателна. По време на първия брак тя се обличаше по възможност най-непретенциозно, когато семейството на Джейсън ги посещаваше.

Дебора вдигна рамене. Не можеше вечно да се съобразява със семейство Лейтръп. Отиде до прозореца, отвори го и пое дълбоко свеж въздух. Задължението и беше да е добра жена на Джейсън и добра майка на децата си, мислеше тя. Всичко останало не е толкова съществено.

Погледна още веднъж часовника и излезе от стаята.

Като вървеше към залата, си помисли дали Линда е още горе с децата. За тях щеше да е по-добре, ако роднините по-скоро си заминеха. Дебора забави крачка, за миг се спря пред вратата на всекидневната. Чу гласовете и безпокойство ѝ се върна. Когато влезе, всички лица се извърнаха към нея. Тя поздрави, но само свекърът ѝ отвърна.

— Ето я Дебора, отново закъсна! — каза Едит Лейтръп. — Винаги внушавах на моите деца, че точността е вежливостта на кралете.

Джоузеф Лейтръп сложи ръка върху рамото ѝ.

— Едит, точността не е всичко. Има и по-важни неща — стана и се насочи с разтворени обятия към Дебора. — Колко добре изглеждаш, дете мое! — целуна я по бузата и прошепна на ухото: — Сияеш като бъдеща майка!

Джейсън скочи, но преди да стигне до Дебора, Ърн беше вече при нея. Държеше в ръката си чаша шампанско.

— Децата ти са чудесни — каза той. — Бих желал да са мои.

— Но не могат да бъдат — Джейсън застана до Дебора. — Те са мои деца.

С крайчеца на окото Дебора забеляза как Едит поклати глава.

Дебора се обърна към нея.

— Трябва да се извиня за закъснението. Просто не погледнах часовника — усмихна се дружелюбно на свекърва си и ѝ подаде чаша шампанско. — Но когато аз и Джейсън правим секс следобед, често закъсняваме — Едит Лейтръп преглътна и се закашля. Дебора я потупа по гърба. — От шампанското ли се задави?

— Джоузеф! — Едит искаше да си поеме въздух, но кръвта ѝ нахлу в главата, когато забеляза, че синът ѝ и мъжът и се превиваха от смях. И Ърн Гризуолд се подсмиваше.

Дебора усети ръката на Джейсън на талията си. Доналд стана и запали цигара.

— Сега си по-забавна, отколкото преди, Дебора. Изглеждаш ми и по-пълна. На твоето място бих предприел нещо за линията.

— Ще предприема — отвърна Дебора. — След около седем месеца — тя усети как Джейсън внезапно я пусна. — Безразлично ни е дали ще е момче или момиче — тя погледна Джейсън. — Нали, любими?

— Да — изговори той и я погледна изумен.

В този момент от верандата дойдоха децата. Дебора продължи:

— Ако е момче, ще го наречем на моя брат Дев.

— Бебе ли ще имаме? — попита Ким. — Бетси Уитни мисли, че само нейната майка може да има бебе. Утре ще се ококори, като ѝ кажа.

— Как ще го наречем? — искаше да знае Лий.

— Бебе — предложи Сара. Тя си пъкна палеца в устата.

Джоузеф Лейтръп се засмя и я взе на ръце.

— Ако е момче — повтори Дебора, — ще го наречем Дев Джоузеф Лейтръп.

— И Санди Лейтръп, ако е момиче — предложи Джейсън. — Нали, Дебора?

Тя кимна:

— Да, любими.

— Имената ми харесват, мами — извика Лий.

Сърцето на Дебора заби силно. За първи път я нарече „мами“.

— На мене също — подкрепи го замислено Ким. — Но името Юфимия ми харесва също. Това е името от книгата, която ни чете госпожица Флекър.

— Бебе хубаво — каза Сара. — Аз голямо момиче — и сложи малката си ръчичка на бузата на дядо си.

— Дев и Санди бяха нашите родители — обясни Лий на господин Лейтръп.

— Да, зная — Джоузеф погали момчето по косата.

— Не си ли вече на години тепърва да раждаш? — попита Силви с ехидна усмивка.

Джоузеф Лейтръп погледна сестра си укорително.

— Имаш такта на слон! — каза той. — Радвам се за четвъртото си внуче. И ако сте съгласни — обърна се към Джейсън и Дебора, — ще се върна на острова за раждането.

Джейсън погледна баща си смаян.

— Може би по това време ще бъдем отново в Лейнпорт, но не знам. Така или иначе, ще те уведоим и ще те поканим да ни гостуваш.

— Благодаря ти, сине.

Ърн Гризуолд се усмихна насила.

— Сърдечни пожелания на двама ви!

Дебора се обърна към него. Тя се радваше, че атмосферата се разведри.

— Благодаря ти, Ърн.

Той се наведе да я целуне и прошепна на ухото ѝ:

— Завиждам на Джейсън. Бих искал това дете да е мое.

Дебора се освободи от него и хвана Джейсън подръка.

— Дебора и аз ти благодарим за добрите пожелания — гласът на Джейсън прозвуча студено.

— Не е ли по-добре Дебора да роди детето в Бостън. Джейсън е роден в Бостън и...

— Дебора и Джейсън ще решат къде да се роди детето — прекъсна жена си Джоузеф. — Те ще ни известят за това.

— Естествено — Едит погледна зълва си Силви, която Джейсън не изпускате от погледа си.

— Какво ти става, Джоузеф? Откакто сме на острова, не си същият.

— Така ли мислиш? — Джоузеф се усмихна. — Реших, че някои неща трябва да се променят, а ти, Силви, ще трябва да свикнеш с тях.

— Какво имаш предвид, Джоузеф?

Лицето му стана сериозно.

— Как да ти обясня, Силви?

— Искаш да ме изхвърлиш, само защото си си втълпил...

— Без много шум! — прекъсна я Джоузеф.

Лий го изгледа учуден.

Силви кипна.

— Ако мислиш, че съм съгласна да...

— Искам да те предупредя — Джоузеф се изправи пред сестра си, — че в бъдеще ще контролирам най-строгото разходите ти. Всичко, каквото наследи, го пропиля. От дълго време си на разноските на добродушния Джоузеф.

— Джоузеф, моля те, трябва да се съобразяваш с децата — Дебора безпомощно погледна свекъра си.

Той кимна:

— Имаш право, Дебора!

Джоузеф се усмихна на Ким, Лий и Сара, а през това време в стаята настъпи истинска суматоха.

Когато вълнението се успокои, той отиде при Дебора.

— Бих взел децата през ваканцията в Лейнпорт. Джим и Бароу ще ми помогнат. Така ще имате възможност да си починете известно време с Джейсън.

Х

Въпреки че ѝ беше приятно да бъде сама с Джейсън, честно казано, децата ѝ липсваха. Сега имаше възможност да говори с него на спокойствие, Дебора забеляза обаче: откакто Джейсън разбра, че ще става баща, я отбягваше и рядко оставаше насаме с нея. През първите две нощи се беше опитала да остане будна, докато той дойде в леглото, но очите ѝ се затваряха и тя заспиваше. Сутрин, когато се събуждаше, Джейсън вече беше изчезнал.

Но сега бяха сами, като се изключи Ласло. Дали и през следващите две седмици щеше да я отбягва? Защо се държеше толкова странно? Тя реши да си изясни причината. След като заминаха роднините, нямаше основание да избягва разговорите.

Дебора потърси Ласло. Той сигурно знаеше къде е Джейсън.

— Да, госпожо? — Ласло излезе от къщата и тръгна към нея.

Дебора, застанала с ръце на кръста, го попита:

— Знаете ли къде е мъжът ми? Цяла сутрин не ми се е мяркал пред очите!

Ласло се усмихна съчувствено:

— Особено съм щастлив да ви съобщя, госпожо Лейтърп, че той се намира в къщата за лодките и търка с пясък пода им. Опасявам се, че всички лодки ще се превърнат в ръцете му на стърготини — очите му блеснаха.

Дебора се засмя и изпрати на Ласло въздушна целувка. Той с усилие прикри вълнението си.

— Пригответе ми всичко, докато се преоблека.

Въпреки забележката на Ласло да върви бавно, Дебора вземаше стъпалата по две наведнъж, когато се качваше в спалнята. Тя бързо се съблече и се пхна в банския. Постави ръка на корема си и щастлива мисъл за бебето мина през главата ѝ. Сложи плажните обувки и изтича надолу.

Ласло чакаше с кошницата на входа.

— Мадам, когато отидете долу, поискайте господин Джейсън да ви покаже апартамента. Беше ремонтиран малко преди смъртта на господин Рупърт. В кошницата има сирене, плодове, хляб и шампанско.

— Благодаря ти, Ласло.

Дебора излезе на площадката и се огледа за мотопеда.

— Заключен е, госпожо Дебора — обясни Ласло. — Така нареди господин Джейсън. Да ви закарам, или ще отидете пеш?

Разходката ѝ направи голямо удоволствие. Начесто се спираше да погледне птица иди помирише цвете. Стана ѝ малко тягостно, когато наближи измазаната в розово къща. Мина по дървения мост до първия етаж. Тук се намираше апартаментът, за който ѝ каза Ласло. Дебора заобиколи и слезе по стълбата, която водеше надолу към лодките и водата. Хвърли поглед към тях и видя Джейсън до една лодка. Ръцете му се движеха ритмично по пода ѝ. Дебора пое дълбоко въздух и извика с пълно гърло:

— Алоо, Джейсън. Здравей!

Той вдигна очи и погледна изненадан.

— Здравей!

— Донесох нещо за хапване.

— Остави го тук. По-късно ще ям, когато си свърша работата.

— По дяволите, Джейсън! — Дебора тръсна кошницата върху една дъска, подпря ръцете си на кръста и го погледна мрачно. — Ще дойдеш с мене да плуващ, или ще се преселя отново на сушата.

— Така ли? Искаш отново да изчезнеш!

— В никакъв случай. Но нямам желание да бъда непрекъснато сама. Ти се държиш така, като че ли не можеш да ме понасяш.

Джейсън преглътна.

— Ах, Дебора. Това е голямо недоразумение. Налага се да ти обясня. Разбира, се, че искам да съм винаги до тебе. Но когато си до мене, винаги събуждаш страстите ми, а сега си бременна и знам, че не бива.

Дебора въздъхна с облекчение:

— Това ли било. Ах ти, глупако! Докторът ми каза, че всичко е наред. Наддавам и...

— Да, вижда се — Джейсън протегна ръка и нежно погали корема ѝ. — Хубава си, Дебора!

Дебора се усмихна.

— Няма вече да казваш „много хубава“, особено когато заприличам на бъчва.

— Не — възрази той, — тогава ще бъдеш още по-хубава — вдигна глава и я погледна в очите. — Радвам се много за нашето бебе.

— Така е. Втори път ще станеш баща.

— Да. Понякога имам чувството, че ти си родила Ким, Лий и Сара. Не мога да повярвам, че не сме имали по-рано деца.

— Не бебе — голямо момиче — имитира Дебора малката Сара. След това погали Джейсън по бузата, както често правеше Сара с малките си пръстчета.

Джейсън пое дълбоко въздух и понечи да я прегърне, но веднага се усети, че е мръсен и потен от работата.

— Да отидем да плуваме — предложи Дебора.

— Много се радвам, че имаме частен плаж. Не бих понесъл хората да те гледат в тези бикини.

Той стана, събу мръсните си дънки и отиде с нея на плажа.

Дебора искаше веднага да влезе във водата, но Джейсън я взе на ръце и бавно я потопи. Той легна по гръб, а Дебора със смях се хвана за краката му. Така се придвижваха известно време заедно, докато Дебора се откъсна и със силни движения заплува сама.

Изведнъж чу Джейсън да вика нещо и го видя бурно да жестикулира. Погледна в същата посока и ужасена притаи дъх. Акули! Вълните ги тласкаха към нея. Тя побърза веднага към брега, плувайки на живот и смърт. Малко преди да излезе на плажа, забеляза острите им перки. С няколко скока Джейсън се озова при нея, взе я на ръце и я изнесе на пясъка.

На плажа Дебора видя ранения крак на Джейсън и се разплака. Той кървеше от ухапването на акулите.

— Не се тревожи, мила — взе да я успокоява той. — Вкъщи ще намеря лекарство. Не е опасно.

Дебора тръгна след него. Тя виждаше подутината около раната и не изпускаше Джейсън от очи нито за минута. Той отиде в банята, но заключи вратата след себе си.

— Ако след две минути не излезеш, ще разбия вратата.

След една минута Джейсън се появи с усмивка на уста.

Дебора се вкопчи в него и погледна крака му. Раната беше покрита е лейкопласт.

— Ако температурата ти се покачи дори с един градус, ще отидем на лекар, разбра ли?

— Да, шефе — Джейсън кимна с усмивка.

— Отивам да донеса кошницата.

— Не, аз ще я донеса. Ти сложи масата пред прозореца на еркера.

Дебора се възхищаваше на огромния прозорец от тавана до пода. Оттам се разкриваше разкошна гледка към плажа и морето.

В един от шкафовете Дебора намери ленена покривка и същите салфетки.

Когато Джейсън се върна, тя слагаше на масата свещите.

— Колко са красиви. Ще ги запалим.

Дебора погледна банските си, изцапани с пясък.

— Ще взема един душ, преди да обядваме.

— Какво ще облечеш? Носиш ли си дрехи?

— Не. В бързината забравих.

— Добре, мила. Ще намеря някоя стара риза — той я хвана за ръка и заедно отидоха в банята.

После влязоха в кабинката.

— Мислиш ли, че ще се съберем?

Дебора искаше да каже още нещо, но Джейсън я прекъсна.

— Дебора, обичам те и няма да позволя на никого да смуги нашето семейно щастие. Най-малко семейство Лейтърп или Ърн Гризуолд.

— Какво общо има Ърн с нашия брак?

Джейсън пусна топлата вода.

— Той те желае, Дебора. Той те желаше още от първия ден, когато се запозна с тебе при Санди — той намръщи чело. — Още тогава усетих опасността.

— Затова ли беше толкова сдържан с мене, Джейсън? Аз пък си помислих, че съжаляваш за нашия брак.

— Господи, ни най-малко! Но ужасно ме беше яд на Ърн. Само да се обърнех, и той беше при тебе, усмихваше ти се и ти правеше комплименти — Джейсън взе кърпа и уви с нея Дебора. — Ела да отидем в хола!

Дебора седна на канапето:

— Винаги, когато сестрите ти идваха на гости, водеха и Ърн.

— Мога да си представя защо! — Джейсън сви юмруци. — Как не съм бил достатъчно умен, за да разкрия мръсните им игри!

— Никога не съм приемала Ърн за нещо друго, освен добър приятел.

— Винаги, когато е бил с нас, забелязвах отношението му към тебе. Той те поглъщаше с поглед. Идеше ми да го убия. Страхувах се да не те загубя. Той изобщо не се е променил. И продължава да те желае както преди. Но няма да те получи!

— Сигурен ли си, че си прав, Джейсън? Ърн е наш приятел. Ти си ми го казвал.

— Който иска да те отнеме, не може да ми бъде приятел. Той продължава да е луд по тебе. Бях доволен, когато замина със семейството ми. Не забеляза ли, че след развода се опита да кацне при тебе?

— Не ставай глупав. Няма такова нещо!

Тя изведнъж се сети за телефонните му обаждания. Позвъни ѝ няколко пъти и ѝ беше приятно да разговаря с добър приятел. Ърн я питаше дали не желае да вечерят някъде, но Дебора отклоняваше поканите му, за да не ѝ напомня за Джейсън. Най-после беше отстъпила, без да ѝ мине през ума, че Ърн иска нещо друго, освен да я утеши.

— Не съм обмисляла поведението му от тази страна, Джейсън.

— Той се беше свързал с тебе, нали?

— Да.

— И искаше да се среща с тебе?

— Да.

Джейсън пое дълбоко въздух.

— Знаех си! Когато го срещах от време на време, забелязвах, че е говорил с тебе. Беше ме толкова яд, че ми идеше да го пребия и щях да го направя, ако беше се опитал да предприеме нещо по-сериозно.

— Не, не, мили — сълзи се появиха в очите на Дебора.

— Това, че те загубих и бях разделен с тебе, беше най-лошото, което ме сполетя.

— Аз също се чувствах много зле — тя изтри очите си с ръка.

— Първите месеци след раздялата всичко ми беше безразлично — продължи Джейсън. — Интересно, че колкото повече пиех, толкова, повече семейството беше склонно да търси причината в тебе. Как не успях тогава да разбера, че моите роднини бяха допринесли за нашата раздяла.

Дебора го целуна.

— Не знаех как да се свържа с тебе, когато разбрах, че пиеш. Опасявах се да не стане по-лошо. Ърн ми казваше, че...

— Колко пъти те е търсил?

— Не си спомням. От време на време — Дебора сложи глава на рамото му. — Обажданията му не означаваха нищо за мене. Чувствах се потисната, когато ми разказваше, че пиеш непрекъснато. Не можех да спя.

— Ех, Дебора, ако знаеш колко мизерен беше животът ми след развода. Само пиех и нямах никакви надежди. Зная, че не биваше да ти разказвам тези неща.

— Напротив, трябва! Всичко трябва да си кажем. Нека няма никакви тайни между нас, нито пък скрити игри.

— Колко се радвам, че ми казваш тези думи, мила!

Джейсън я целуна нежно, а Дебора затвори очи и се притисна нежно. Така те мълчаха известно време.

— Никога не съм искала да те напускам, Джейсън. Но трябваше да си отида. Имах чувството, че ти повярва на семейството си. Все едно че бяхте открили фронт срещу мене.

— Винаги съм държал на тебе, Дебора, и не съм вярвал на майка си и леля Силви, когато те одумваха и коментираха. Те познаваха ахилесовата ми пета — моята ревност към всеки, който се опитваше да се приближи до тебе.

— Същото каза й Джоузеф — прошепна Дебора.

— Баща ми е трезвомислещ човек и всичко вижда. Когато се връщах от Англия, Бейрут или Пекин, веднага бях уведомяван от леля Силви колко пъти си се срещала с Ърн. Повече не беше необходимо. Моето въображение допълваше останалото при пътуванията покрай сделките. Господи, Дебора, събуждах се целият в пот от сънища като този, че Ърн спи с тебе.

— Джейсън! — Дебора покри лицето си с ръце. — Никога, откакто се познаваме, не ми е минавало през ума толкова нещо. Дори и

при Жерард.

— И въпреки това искаше да се омъжиш за него?

— За това вече говорихме — му напомни тя. — Както ти казах, дори и при Жерард. Изобщо потисках всякаква мисъл за сексуална връзка с него.

— По-добре да не говорим за това! — лицето на Джейсън засия.

— В твое присъствие се чувствам слаб, но едновременно с това и достатъчно силен, за да вдигна Бермудския остров с една ръка.

Дебора се засмя.

— Моля те, не го прави! — тя се усмихваше щастливо. — Сега никой не може да ни раздели, Джейсън. Дори и твоето семейство.

Той поклати глава.

— Никой! Сега, при последното идване на моите роднини, ми се изясниха много неща. Когато Силви имаше наглостта да каже, че е поканила Ърн — това беше върхът.

Джейсън отиде в банята, за да вземе халата. Въпреки протеста на Дебора наметна раменете ѝ с него.

Тя вдигна очи и видя, че Джейсън се подсмива.

— Какво има, скъпи?

— Без малко да изпадна в безсъзнание, когато обяви пред всички, че ще имаме бебе. Не се смей! Моментът беше много сериозен. Не биваше по този начин да ме шокираш! Можех да получа сърдечен удар! — той направи театрален жест и Дебора се засмя.

— Не беше, нещо ново за тебе. Вече си баща на три деца.

— Но това не променя нещата. Ръцете ми трепереха от вълнение. А сега имам желание да посещавам курса в Ла Леж.

Тя продължаваше да се смее.

— Но той е само за майки, които искат да кърмят!

— Така ли? — попита той любопитно. — Ще правим ли това?

— Аз ще го правя — коригира го тя. — Не мисля, че ти си в състояние.

— Бъди сериозна, Дебора. Това е важен въпрос.

Тя нежно погали бузата му. Докосна с пръсти малкия белег на брадата му и въздъхна щастливо.

— Дали нашето бебе ще бъде така буйно и палаво, какъвто си бил ти, Джейсън?

— Ако е момче — сигурно! — Джейсън я притисна към себе си.
— Бях действително трудно момче. Майка ми беше вдигнала ръце от мене и затова ме пратиха в интернат. Това беше най-доброто за мене!

— Какво искаш да кажеш?

— Беше спасението ми от различните компании, които ме мъкнеха от парти на парти. Имаше опасност да отида в поправителен клас за деца с лошо поведение.

— Има ли все още такива неща по наше време?

Джейсън кимна.

— Доналд беше в такъв клас.

— А Джоузеф? Той нямаше ли влияние върху тебе? Или е бил непрекъснато в движение?

— Да, най-напред пътуваше до държавния департамент, след това до световната банка. Аз се гордеех с него.

— Джоузеф е разбран човек — потвърди Дебора. Тя си помисли колко ли самотен се е чувствал Джейсън, когато баща му не е бил вкъщи.

— Рядко го виждах. Още отначало Джоузеф имаше добро отношение към тебе. Той често ми говореше и искаше да предотврати развода ни.

— Не съм знаела.

— Да. Той казваше, че нашето щастие е ценно и не бива да го разрушаваме така лесно — Джейсън се облегна. Гласът му беше плътен и сериозен. — Човек трябва да се бори за това, което иска и желае.

— Това звучи типично за Джоузеф. Той те обича, Джейсън. Ние дълго говорихме с него и той изказа съжаление, че не е бил при тебе, когато си имал, нужда от него.

— Винаги съм бил сигурен, че ми е желал най-доброто. Естествено той знаеше, че най-доброто за мене бяхте ти и децата.

— Да. Той и децата се разбират отлично.

— Сара го пленява с усмивката си. Тя е една малка вещица. Също като тебе!

Джейсън стана и занесе Дебора във френското легло, намиращо се в ъгъла на помещението, и легна до нея.

— Обичаш ли ме, Дебора? — Джейсън се повдигна на лакът да я погледне в очите.

Тя кимна.

— Повече от всичко на света! Винаги съм те обичала. И ти го знаеш!

— Но обичам да слушам тези думи — Джейсън разтвори халата и погали гърдите ѝ. — Искях да получа твоя отговор поради точно определена причина. Това, че ме обичаш, премахва последната главоблъсканица от живота ми. Ти си най-голямото съкровище за мене. Без тебе съм безпомощен, неспокоен и нещастен. И знаеш ли на какво се дължи? Всичко в живота си получих много лесно, само ти беше голямото изключение. Трябваше да се боря за тебе с всички сили и въпреки всичко в един момент те загубих. Това беше най-тежкият удар в живота ми. После разбрах, че можех да те спечеля отново само с компромиси.

Дебора се засмя.

— Недей да търсиш вината само у себе си. И аз съм правила грешки. Бях много млада и непокорна като дете.

— И двамата правехме грешки.

Лежаха известно време мълчаливи един до друг. Дебора едва сега забеляза, че Джейсън беше разголил тялото ѝ. Тя усещаше горещия му дъх на ухото си.

— Мисля, че достатъчно говорихме, Дебора. Аз копнея за тебе.

Дебора въздъхна, когато Джейсън започна да гали мекото ѝ тяло. Тя лежеше в обятията му и нежно му се усмихваше.

— Джейсън, може ли да те попитам нещо?

Той кимна.

— Винаги и каквото искаш!

— Как успя да ремонтираш толкова бързо този замък?

— Един ден споделих с баща си и с Джим, че искам да отремонтирам къщата на острова, защото бях решил на всяка цена да те върна тук. Те ме поощриха и настояха да започна веднага, особено след моите пиянски истории — спря за малко и продължи. — Един ден се събудих в непознат хотел. Нямах представа, как съм попаднал там.

— Не знаех, че си бил толкова зле, мили — гласът на Дебора трепереше.

Джейсън погали успокоително ръката ѝ.

— Стоях и държах главата си и разсъждавах, че никога няма да успея да те върна, ако продължавам така. От този ден престанах да

пия. Отидох при един приятел архитект и му доверих плановете си — Джейсън се усмихна. — Така започна цялата работа. Джим и баща ми много ми помагаша. Колкото по-бързо напредваше ремонта, толкова порешителен ставах и аз. Искях на всяка цена да те върна. Възобнових интереса към сделките. Ремонтът беше приключил, когато поех работата в Сенегал. Нямах никаква връзка с тебе и затова със закъснение научих новините около вас.

Дебора целуна малкия белег на брадата му.

— Продължавай, мили!

— Това беше причината. Затова настоявах да говоря с тебе в деня, когато Лий се беше бил с онзи Тими. Ти изглеждаше чудесна в яда си към бащата на това момче. Точно тогава окончателно реших да те върна. А що се отнася до Жерард — идваше ми да го разкъсам на парчета. Не можех да повярвам на думите му за предстоящата сватба. Но като преценявах твоето поведение, знаех, че няма така лесно да се върнеш при мене. Тогава замислих плана си, който нарекох: „Как да върна Дебора“. Нямах как да се омъжиш за този Жерард. Никой мъж, освен мене не биваше да те притежава. Бях сигурен, че не го обичаш. Реших на живот и на смърт да се боря за тебе.

— Странно!

— Какво е странното?

— Нашият брак не беше разбит от външни сили — каза Дебора. — Имам предвид, че не съществуваха други връзки.

— Слава богу, не. Сега сме едно голямо щастливо семейство и чакаме нашето дете.

Няколко месеца по-късно всички очакваха с нетърпение бебето. Дебора и Джейсън бяха прекарвали чудесни дни заедно, но се радваха, че ще се върнат отново при децата в Лейтърп. Децата също изживяваха напрежението. Когато Сара за първи път усети как бебето мърда в корема на Дебора, каза:

— Бебето, подскача.

— Не, Сара. Бебето рита — обясни Ким.

Лий се усмихна:

— Добре ли се чувства бебето, мамо?

Дебора седеше в люлеещия се стол и наблюдаваше доволна приятното обкръжение. Децата слагаха масата, а Джейсън правеше салатата.

— Да, доктор Блинц е доволен от нашето бебе.

— А от тебе? — попита Джейсън. Той се усмихна, но не можеше да прикрие вълнението си.

— Майката се чувства добре, въпреки че тежи един-два килограма повече, отколкото трябва — Дебора се засмя.

Само Джейсън да не се вълнуваше толкова много! Той беше посещавал с нея всяка консултация в клиниката и беше участвал в курса с наставления и съвети за новородените. Когато децата си легнаха, Джейсън се върна в стаята при Дебора. Той я погледна и каза:

— Да ти разтрия ли малко краката?

— Моля те, Джейсън.

Той отбягваше предпазливо погледа ѝ, докато я масажираше.

— Мили! Джейсън! Каж ми какво става с тебе?

Той най-после вдигна поглед и се усмихна.

— Добре съм, Дебора, но се притеснявам за тебе.

— Всичко е наред. Всичко ще мине благополучно, мили.

Гласът ѝ звучеше нежно и когато Джейсън се надигна, тя го целуна. Докосването на устните ѝ беше сладко обещание.

Дебора се събуди и усети спазъм. Болките в гърба ставаха непоносими. Тя стискаше устни и се надяваше отново да заспи.

След един час разбра, че това са вече контракциите.

— Джейсън! Джейсън!

Той веднага се събуди и телефонира на Линда да се погрижи за децата.

Заведе я внимателно до колата, настани я и се вкопчи в кормилото.

— Няма голямо движение, Джейсън.

— В три часа сутринта улиците са празни — отвърна той автоматично, когато спряха пред болницата, един санитар излезе и докара количка. Джейсън го изгледа мрачно и продължи да върви по коридора с Дебора на ръце.

— Наредбата на болницата гласи, че пациентът трябва...

— Не ме интересува вашата наредба, аз нося собствената си жена.

— Джейсън! — започна Дебора, но в този момент получи нова контракция и само изстена.

Докторът ги предупреди, че родилният процес навярно ще трае по-дълго, понеже е първо раждане.

След като Дебора беше подготвена, тя започна дихателните упражнения, които трябваше да облекчат болките ѝ. Джейсън държеше ръката ѝ.

— Ти си чудесна, мила моя — шепнеше той на ухото ѝ.

— Благодаря ти, Джейсън — тя отново започна да стене.

— Какво, Дебора?

— Мисля, че приближава. Джейсън! Побързай?! Извикай доктора. Детето е като тебе буйно и...

Джейсън не я слушаше вече. Той изтича и веднага се върна с доктора.

Дебора щастлива роди сина си. Преди да поеме бебето, Джейсън се наведе над нея и ѝ прошепна:

— Обичам те! Обичам те, моя малка вещице!

Когато малкият Дев Джоузеф Лейтръп дойде вкъщи, там го очакваха с нетърпение Ким, Сара и Лий. Дядо Лейтръп пое бебето и заяви твърдо, че прилича на него.

Когато през нощта всичко в къщата утихна, Дебора се обърна с нежен глас към Джейсън.

— Мили, как се нарича всъщност това, когато мъж отвлича разведената си жена в деня на сватбата ѝ?

Джейсън се засмя тихо.

— Нима не знаеш, Дебора? — той я целуна нежно.

— Това, което се случило в онази утрин пред олтара, беше отвличане заради нашата голяма любов.

Издание:

Хелън Митермайър. Отвлечена от олтара

ИК „Петрум Ко“, София, 1993

Редактор: София Брани

ISBN: 954-037-26-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.